

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

Mexiko, Belize a Guatemala 2011

Den 1

Středa 26. 10. 2011, 9°C, Třebívlice CZ

Přes den jsem v práci a po návratu balím poslední věci na cestu. Autobus mi jede až večer a tak mám dost času. Laura je nějaká mazlivá a dokonce si na sebe navěší věci, co mám připravené a že prý jede se mnou. Díky tomu na mě sedá taková depka, jakou jsem už hodně dlouho neměl. Najednou se mi vůbec nikam nechce a nejraději bych zůstal se všema doma. Ženský, jedny bláznivý. Ve 20:30h se vydávám na autobus a mávám holkám. Hned na první cestě začíná pršet. Dojdu na zastávku a ještě chvíli čekám na autobus. Na zastávce hledám pláštěnku, kterou jsem si ještě dneska šel koupit do Husky v Teplicích. Uvědomuji si, že jsem ji zapomněl doma na botníku, ale už není čas pro ní doběhnout. No když bude potřeba tak jí někde zase kopím jako loni ve Vietnamu. Přijíždí první bus, ale ten jede do Lovosic přes spoustu vesnic a cesta mu trvá déle. Tím bych vlak nestihnul. Tak čekám na druhý, ten přijíždí přesně podle jízdního řádu ve 20:44h. Jedu do Lovosic na nádraží, kde mám 10 min na přestup. Kupuji si lístek a chvíli čekám na vlak do Prahy. Ten jede ve 21:31h. V Praze jsem před 23h na hlavním nádraží. Musím jít najít bankomat. Po loňském hledání vím, že tu žádný není a tak musím zajít na Masarykovo nádraží do metra. Pošlu všechny rezervní peníze na záložní účet pro případ krádeže peněz nebo karty. Pak se vracím zpět na hlavák, kde čekám na Kůču, který přijíždí ve 23:40h. Na nádraží čekáme do půlnoci.

Den 2

Čtvrtek 27. 10. 2011, 13°C, Praha CZ

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

Po půlnoci jdu na metro a jedu na Florenc. Vždycky tu bylo otevřené WC, ale letos je už všechno zavřeno a všude mají pracovní dobu jen do 21h. Ve 0:20h přijíždí autobus a tak do něj uložím bágel a jdu se posadit na své místo. Po chvíli se vydáváme na cestu, jedeme na Brněnskou dálnici. Po cestě usínám a probouzím se na kraji Brna. Na autobusáku zastavujeme ve 2:30h. Po krátké pauze a obměně části cestujících pokračujeme do Vídně. Skoro celou cestu prospím a probouzím se těsně před Vídní. Je neuvěřitelné, jak mi to letos uteklo. Ani se mi nechce věřit, že už jsme tu a nejráději bych v busu ještě chvíli zůstal a pokračoval v započaté činnosti. Na letišti jsme před 6h a jdu do haly., kde čekáme do 8h. Docela to uteče a po 8h jdu k odbavení. Pošlou mě k bezobslužnému terminálu, kde se člověk odbaví sám. Nejen, že je tu spousta lidí, ale ještě terminál, u kterého stojím, přestane fungovat. Tak se zase vracím zpátky do fronty u normálního terminálu. Problém je jen v tom, že teď je fronta tak 3x delší než před tím. Strávím tu docela dost času a tak jdu hned do bezcelní zóny. Procházím klasickými rentgeny a kontrolami. Mám ještě 2h času, tak to snad konečně bude jednou probíhat v klidu. Projdu halou až do terminálu, kde čekám na odlet letadla. V 9:10h nás po kontrole pouštějí všechny na palubu. Venku stále prší a je 6°C. Zanedlouho se začneme posouvat k runwayi a startujeme. Letíme směrem Paříž, po cestě dostanu jen malou svačinu ve formě sušenek a nějaké limonády. Po 12h přistáváme v Paříži na letišti, kde už svítí slunce a je 13°C. Vystupuje se přímo na letiště a do autobusu. Ten nás veze k jedné letištní hale. Tak vystupujeme a jdeme přes celé letiště na druhou stranu. Je to strašný chaos a je to špatně značeno. Průchod na terminál E mi zabere přes hodinu. Ke správné gate se dostávám i s odbavením ve 13:20h a to máme za 10min odlet, no katastrofa. Venku už čeká Boeing 747. Odbavím se rychle a spěchám rovnou do letadla na své místo. Koukám na letadlo jaký je to kus a vzpomínám na svou první cestu tímto strojem do USA. Máme chvíli zpoždění a ve 14h konečně startujeme a vydáváme se na svou vestu za Atlantik. Koukám na GPS na údaje o letu a na mapu kudy letíme. Vzdálenost to ukazuje 9200km, 11h letu v 10ti km nad zemí rychlostí 970km/h a venkovní teplotě -55°C. Letíme nad Anglií, Islandem, Grónskem, Kanadou a USA. Po cestě je pěkně vidět Grónsko, spousta hor, moře a sněhu. Nad Kanadou a Amerikou toho moc vidět není. Letíme napříč celým vnitrozemím USA rovnou nad Mexiko. Po cestě dostaneme 2x jídlo a druhé chvíli před přistáním. Na letišti v Mexiko city přistáváme v 18:30h, což je hodně blbý čas na to projít všechny kontroly a dostat se do centra města. To ani nemluvím o tom, že se bude hledat nějaký hotel za tmy, jak kdyby v LP nepsali, nepotloukejte se po městě v noci. Mám pocit, že všechno nakonec dopadne přesně opačně, než jak doporučuje LP. Na letišti se ještě musí vyplnit dotazníky, protože v letadle nám rozdali jen dotazníky ve Španělštině a ještě je měli ve Francouzštině. Ve frontě jsem pak našel formulář v Angličtině, tak to už se dá. První se vyplňuje u emigračního okénka a druhý zase u dovozového. Potom jdu pro bágel, a při čekání na mého kolegu mi pes vyčeníchá jídlo, co mám v báglu. Tak ho odevzdám a ještě s policistkou trošku pokecáme o huntech a zasmějeme se. Mohlo to být k večeri, ale byly to jen unavený rohlíky a jeden placatý šáteček. Jdu do haly, je to spíš taková velká a dlouhá chodba. Vyměním si peníze a pak se místních ptám na metro. V LP píšou, že do centra se dá nejlépe dostat, metrem na stanici Zocalo. Vyměním si u jedné směnárny, kterých je tu spousta 170USD v kursu 21peso za USD. Vydávám se halou doleva až na její konec, kde opouštím letiště a podle cedulí mířím do metra. Místní metro tvoří labyrint spousty tras, kterými se pak dá dostat kamkoliv. Na stanici Zocalo musím 3x přestupovat. Metro je docela plné, ale jde to. Vystupuji na náměstí a jdu okolo katedrály na druhou stranu náměstí. Vydávám se nahoru ulicí, kde má být podle LP několik levnějších hotelů. Najdu první hotel, kde je ve společné místnosti pro 6 osob volno za 170 peso na noc. Jenže mému kolegovi se to nelíbí a tak jdeme hledat dál. Procházíme každý hotel, na který narazíme, a cena se všude pohybuje okolo 220 peso. Problém je jen v tom, že je všude plno. Pak se nás chytne jedna podivná Američanka, která tvrdí, že ji všechno ukradli, a že nemá peníze. Spíš bych to tipnul na fetnu, která se tu poflakuje a žebřá prachy na fet. Zajdu s ní do hotelu, který doporučuje, kde se stejně neubytuju. Nabízejí tu za 190 peso společnou místnost pro 4 osoby. Tak se jí rychle zbavím a jdu dál. Zajdu do vedlejšího hotelu, kde už není místo, ale zavolají do dalšího. Tam nám nakonec domluví pokoj pro dva za 260 peso. Tak to je dobrý. Namalují mi mapu a jdu rovnou do hotelu Cuba jak se jmenuje. Vlastně je jen o dvě ulice dál. Za chvíli jsem tam a na recepci kde už o všem vědím. Musím jen 20min počkat než připraví pokoj. Jakmile je pokoj připraven jdu se ubytovat. Ihned pádím do sprchy a pak do postele, kde dopisuji deník. Po dopsání jdu hned spát. Venku je teplo 25°C.

Den 3

Pátek 28. 10. 2011, 25°C, Mexico city MEX, 2.200 m.n.m.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

Vstávám po 8h a jelikož v hotelu měli pokoj volný jen na jednu noc, tak se rozhoduju jet dnes dál. Balím, a jdu dát bagl na recepci. Rovnou si tu zarezervuju pokoj na poslední dva dny, abych se pak už nemusel zabývat hledáním hotelu, i když místo ve společném pokoji v některém z hotelů by asi nebyl problém. Jdu se podívat na náměstí Zockalo (plaza dela constitution). Je to velké náměstí, kolem kterého stojí domy s klasickou španělskou architekturou. V přední části na severu mu dominuje obrovská barokní katedrála na světě Metropolitana, Na pravé straně je Národní palác, který je sídlem presidenta republiky. Najdete tu také další významné budovy jako soud a poštovní úřad. Uprostřed náměstí je obrovský stožár s mexickou vlajkou. Ta vás svou velikostí zaujme hned na první pohled. Po obhlídce náměstí a několika přílehlých ulic se vydávám na stanici metra. Jedu na stanici San Lazaro, kde je autobusové nádraží Tapo. Hledám společnosti, které jezdí do Vilahermosy. Je tu několik společností a jejich cena je okolo 780 peso. Cena se také liší podle toho, kdy a jaký autobus jede. Nejlepší je se podívat na monitor, při koupi lístků. Autobusy jezdí několikrát denně a tak si můžete vybrat spoj nejen podle ceny ale i podle času tak aby vám to co nejlépe vyhovovalo. Nakonec najdu jeden spoj za 628 peso s odjezdem v 19:20h. Doba jízdy by měla být okolo 11h, takže bych měl být na místě druhý den ráno. Autobusový terminál je postaven do velkého kruhu s dvěma patry. Uprostřed je několik kaváren a bufetů a restaurací. V jedné si dám výborné kafe. Vracím se metrem zpět do centra, ale vystupuji až na stanici Hidalgo, odkud se vydám na Zocalo pěšky. Vystupuji na hlavní ulici, všude jsou trhy a spousta lidí. Také tu probíhají jakési křesťanské oslavy. Jsou to průvody lidí, kteří nosí sošky Ježíše a vystřelují dělobuchy. Výbuchy se pak rozléhají po celém městě, a jsou slyšet na dost velkou vzdálenost. Proplétám se hlavní ulicí s docela slušným bincem až do parku Alameda. Potom se jdu podívat na palác de Bellas Artes, kde blbnu s nějakými dětmi a dělám nějaké fotky. Nakonec se osmělím a přijdu se zeptat, odkud jsem, tak jim to říkám, ale asi neví kde to je. Tak jim to upřesním na Evropu. Po chvíli odpočinku se vydávám dál ulicí Ave 5 de Mayo zpátky na náměstí Zocalo. Jdu se podívat na archeologické naleziště Tempo Mayor. Je hned vedle katedrály po pravé straně. Vstupné je 51 peso + 45 za foťák, ale nic moc zajímavého tu k vidění není a tak se rozhoduju toto vynechat. Vracím se zpět ke katedrále a na jejím rohu postávají prodejci všeho možného. Také je tu stanoviště moderních cyklorykš v klasické místní zelené barvě. Jdu se podívat před katedrálou, koukám tu na průvody křesťanů a pouliční prodejce. Na druhém rohu zase tančí místní indiáni. Zajdu se také podívat do katedrály, je to tak zhruba stejné jako u nás. Zaujme mě jedna stolice s hromadou zámeků do sebe všelijak zamčených. Po prohlídce katedrály jdu do ulic Centra Colonia, které jsou směrem k Zóně Rosa, kde je spousta pěších zón s obchody a restauracemi. Zastavím se v jedné místní restauraci na jídlo, které zde fungují formou bufetu. Cena je 65 peso a za tuto cenu si můžete dát, co chcete. Dám si něco jako Čínu (maso se zeleninou) k tomu přílohu a ještě ovoce. Procházím se ulicemi a nakonec se vracím zpět k Aztéckým vykopávkám, kde se na chvíli posadím. Problém je v tom, že tu zase otravuje nějaký ožrala. Mají z něj srandu všichni, ale otravuje jen mě. No po chvíli to vzdávám a jdu zase jinam. Procházím ulicí za katedrálou na druhou stranu náměstí a pomalu se vracím zpět do hotelu pro bágel. S báglem se vydávám na metro a tím jedu na autobusák Tapo. Jsem tu před 18h a mám ještě trochu času. Odjezd je v 19:30h a přes hodinu nám trvá, než se dostaneme na okraj města. Zbytek dne trávím v autobuse a nic zvláštního se neděje. O něco později usínám.

Den 4

Sobota 29. 10. 2011, 25°C, Vilahermosa MEX, 0 m.n.m.

Skoro celou noc spím. Po cestě několikrát stavíme. Venku stále na střídačku prší a zase přestává, tak jsem zvědavý, jaké bude počasí. Občas projíždíme i pěkným slejvákem. V 8:30h přijíždíme do cíle naší dnešní cesty do Vilahermosy. Vystupuji z autobusu a jdu se podívat, jak to vypadá venku. Je teplo a pěkně vlhko. Tak беру bágel a vydávám se do centra najít si nějaký hotel. Od autobusáku je to jen kousek. Dojdu na hlavní ulici, tu přejdu a několika malými uličkami se dostávám do centra se zónou LUZ. To je taková místní pěší zóna s obchody, restauracemi a hotely. Centrum je s nižšími jen několikapatrovými domky, které jsou pěkně opravené a s barevnými fasádami. Procházím uličkami a obcháším hotely, které jsou v LP. Všude se cena pohybuje přes 300 peso. No, ale pak najdu jeden s názvem Hotel Tabasco, kde se domluvíme na ceně 220 peso za pokoj na noc. Hotel je na jedné ulici přímo v centru, když se postavím před hotel, tak na levé straně ulice stoupá se schody k parku. Tak se tu ubytuji a po rychlé sprše se vydávám ven do ulic. Nejprve si procházím centrum a pak se chci zajet podívat do parku La Venta s lagunou de las ilusiones. Na náměstí je park Juarez, kam se jdu podívat a po cestě hledám nějaký odvoz k laguně. Je to docela problém najít ten správný autobus. Po několika pokusech a

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:
www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

zastavených autobusech nasedám do jednoho zeleného a jedu za 7 peso. Kličkujeme městem sem a tam a nakonec mjíme hlavní třídu Av. Ruiz Cotines. Projedeme okolo pomníku Colonel Andres Sanches Magallanes memorial a pokračujeme dál okolo velkého vodojemu. Na vodojemu je namalovaný obrovský strom a tak to vypadá hodně zajímavě. Problém je, že tady mě měl řidič vyložit, ale zapomněl na mě a jel dál po ulici vedoucí od centra a parku s lagunou. Po cestě chytáme jeden přívalový deštiček. Vysadí mě o kus dál, kde to zjistím až za pomoci místních. Jsem na křižovatce ulic Paseo Ucumacinta a La Choca, takže mi nezbyvá nic jiného než se po této ulici vydat zase nazpět k vodojemu. No aspoň poznám zase jiný kus Mexika. Po cestě není nic moc zajímavého, klasické město. Vodojem je dobrý orientační bod a tak jsem za chvíli u něj, potom pokračuji k památníku. Podcházím velkou silnicí a za ní se dávám doleva směrem k parku a laguně. Přeju jeden blok a pak za křižovatkou se vydávám doprava do parku. Procházím parkem a jdu k laguně. Je tu malá zátoka s promenádou. Přes zátoku vede úzký most, ale je částečně zatopený. Obcházím ho po břehu a okolo jezera jdu k ZOO. Okolo pobíhají nosálové, jsou docela ochočení. Také tu rostou obrovské bambusy. Vedle cesty nalevo je plot, za kterým je ona ZOO, jenže se musí celá obejít, protože vstup je na druhé straně, než kudy jsem do parku přišel. Docházím k bráně, kde si kupuji lístek za 40 peso. Také tu prodávají nezbytný repelent. Já ho mám sebou, atak se tu nastříkám a pak se vydávám do ZOO parku. Je to vlastně kus džungle se spoustou vody a bahna, takže i se spoustou komárů. V parku je muzeum, kde jsou kameny s vytesanými Aztéckými symboly a sochami. V parku jsou rozmístěné olmezké hlavy, což je hlavní důvod návštěvy parku. Během prohlídky parku se zase přiče jedna z přeháněk. Naštěstí tu jsou malé přístřešky, pod kterými se dá schovat. Zvířat tu moc není, nejzajímavější je asi obrovský krokodýl a levhart, ale je to dost ubohé i ten levhart sotva chodí. Zajímavá je však džungle všude okolo se všemi rostlinami a květy. Po prohlídce opouštím park a na ulici Ruz Cortines, která vede přímo před vchodem. Je tu zastávka autobusu, ale najít tu něco co jede do centra je zase nadlidský úkol. Všichni mi tvrdí, že musím jet taxíkem anebo jít kus po ulici dál a na první velké křižovatce se dát vlevo a tam už prý něco pojede. Času mám dost a tak se vydávám dle rady místních nejprve po ulici Ruz Cortines a na křižovatce pak po ulici Jose Pages Llergo. Na zastávkách autobusů, hledám autobus do centra, což se mi nedaří. Proto se a rozhoduji jít do centra pěšky. Dojdu na křižovatku, tam se dám ulicí Andrez Sanchez Maganalles doleva a dolů z kopce. Po cestě si kupuji v jednom krámku něco k pití, ve vedlejším Fordu koukám na Americké verze aut. Na křižovatce jdu doprava, ulicí Eusebio Castillo, přeju hlavní silnici Gregorio Mendez Magana. Jednou z menších uliček se dostávám zpět do centra a do zóny LUZ. Najdu restauraci kde si dám večeři, která mě přijde na 60 peso. Po večeři se vracím zpět do hotelu, trochu si odpočinu. Později se vydám ven kouknout se, jak se žije v noci. Zajdu ještě na net kouknout na poštu a poslat nějaké foto. Po cestě zpět v jednom obchodě s elektronikou koupím redukci do zásuvky, aby se dal dobít telefon a fotoaparát. Nakonec pán za ni nechce vůbec zaplatit, místní ji nevyužijí, proto mi ji věnuje. Vracím se nazpět do hotelu, venku zase začíná pršet.

Den 5

Neděle 30. 10. 2011, 25°C, Vilahermosa MEX, 0 m.n.m.

Probouzím se po půlnoci a likviduji jednoho přerostlého švába, který tu pobíhá okolo. Zjišťuji, že jsem večer nečekaně usnul a ani jsem nenapsal domu. Okamžitě to napravuji a při tom zjišťuji, že už mám zmeškaný hovor z domova. Dojdu si na WC, kde zabíjím švába číslo dvě. Je tu na stropě taková rozbitá mřížka kudy sem asi lezou, nechávám na WC rozsvíceno a snad už bude od nich klid. Probouzím se po 8h a pomalu si balím. Koukám z okna a venku je modro. Doufám, že už to bude dneska lepší a trochu se ohřeji. Skoro stejnou cestou opouštím centrum města, kde je momentálně jen minimum lidí. Jdu ke křižovatce, kudy jsem včera přišel a v jedné malé restauraci se zastavuju na něco ke snídani. Trošku se tu zdržím a pokecám s místními, kteří už nebo spíš ještě mají něco upito. Nejlepší je kafe s mlékem, které udělali tak, že ohřáli mléko a do něj hodili trochu kafe a cukru. No je to docela slušný místní zážitek. Asi po půl hodině restauraci opouštím a na hlavní ulici zajdu do lékárny, kde koupím nějaký sprej na hmyz a vodu na pití. Přeju na druhou stranu ulice a ještě projdu pár uliček a jsem zase zpátky na autobusáku. Jsou tu asi čtyři okénka a u jednoho si kupuji lístek za 115 peso do Palenque. Odjezd

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:
www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

je v 9:10h, tak mám ještě chvíli času. Venku se už dělá pěkné teplo. Převléknu se a pak jdu do čekárny. Už jsem poučen z předchozích cest a tak si sebou do autobusu беру mikinu a dlouhé kalhoty. Po chvíli jsme všichni naloženi do autobusu a vydáváme se na další cestu. Zajíždíme na nedaleké letiště, kde řidič ještě něco vyřizuje. V autobusu je pěkný mrazák z klimatizace. Silnice je občas rozkopaná, ale jinak to docela jde a jede se rychle. Když si vzpomenu na Asii, tak je to přepych. Do Palenque přijíždíme ve 12h. Od autobusu vede jedna hlavní ulice až do centra s parkem. V ostatních ulicích už nic není jen domky místních obyvatel. Venku je konečně pěkné teplo, tak se zase převléknu do krátkého a jdu najít nějaký hotel. Mířím k centru, zastavuji se v každém hotelu po cestě. Nakonec se ubytuji v hotelu Posada Los Angeles asi 200m pod nádražím na první křižovatce. Cena je 200 peso za pokoj na noc. Po ubytování se vydávám na obhlídku města. Hlavní ulice vede do mírného kopce a na jeho vrcholu se mírně stáčí doprava. Pak je kousek rovinka a pak ještě jeden mírný kopeček vedoucí až k parku. Je tu vedle sebe několik ulic, ale ty už jsou skoro prázdné. Hlavní ulice je plná obchodů, restaurací, hotelů a všeho možného. Cestou k parku se zastavím v jedné restauraci na jídlo. Dám si nějaké mexické placky s masem a zeleninou, chvíli se tu zdržím, ale mám spoustu času, tak kam bych spěchal. Dojdu až do parku, kde se posadím na lavičku a koukám po okolí. Za parkem je kostel a jinak tu už nic moc zajímavého není. V parku je jakýsi altánek a za ním jsou nějaké stánky, ve kterých jsou náboženské předměty s obětovanými dary a jídlem. Projdu si sousední ulice po obou stranách od té hlavní. Ulice na pravé straně je slepá a končí u nějakého potoku. Na konci si hrají místní děti a tak si je vyfotím. Pak se nějakými uličkami vracím zpět na tu hlavní a dojdu k hotelu. Pak se zase vydávám druhou ulicí zpět k parku. Na začátku ulice je jeden trošku větší supermarket a jinak jen několik menších obchodů. Courám se městem až do večera. Po setmění zajdu na večeri, kde si dám nějaké místní jídlo. Je dobré, jen ho kazí smradlavý koriandr, který tady a v Asii cpou skoro do všeho. Problém je že všechno natáhne ten smrad a nedá se tak skoro ani jíst. Vracím se zpět do hotelu a o něco později zajdu ještě na autobusák zjistit spoj do Meridy a jeho cenu. Potkávám tu dva Čechy s Mexičanem, tak chvíli pokecáme. Večer zase prší, už odpoledne se zatáhlo a ochladilo se na 23°C. Vracím se zpět a před hotelem prohodím pár slov s holkou z Costa Rikym, která žije v Las Vegas. Vracím se do hotelu, kde zase ulovím jednoho menšího švába a jdu si dát sprchu. Na terase před pokojem si dopisuji deník a později jdu spát.

Den 6

Pondělí 31. 10. 2011, 24°C, Palenque MEX, 40 m.n.m.

Ráno vstávám před 7h. a připravuji si věci na dnešní den, který strávím prohlídkou archeologického naleziště vzdáleného 7 km od města. Nejprve zajdu ještě na recepci, kde doplatím další den, co se tu zdržím. Cena je 200 peso. Vyrážím z hotelu směrem za autobusové nádraží na velkou křižovatku. Zde zastavuje mnoho minibusů, tak doufám, že si tu nějaký stopnu, který pojede k nalezišti. Jezdí tu minibusy s cedulí RUINES za oknem. První, který jede okolo, je úplně plný a tak musím počkat na další. Do dalšího minibusu se již dostanu a za 10 peso jedu k ruinám. Zastavujeme u brány, kde turisté platí vstupné do národního parku ve výši 25 peso. Po zaplacení se jede dál, až k hlavnímu vchodu do naleziště. Zde všichni vystupujeme. Ženou se ke mně průvodci a nabízejí mi své služby. Odmítám je a jdu k prodejně vstupenek. Kupuji si lístek za 51 peso. Pak jdu džunglí po schodech a dostávám se na plošinu s první velkou pyramidou. Pyramida je uprostřed a po pravé straně je palác Las Inscripciones. Za pyramidou je další palác, který byl asi největší. Dochovalo se z něj několik chodeb a jedna třípatrová věž. Projdu si tuto první část okolo hlavního náměstí. Vydávám se dál přes potok do druhé části areálu. Vystoupám po dalších schodech v džungli, na další plošinu. Zde je několik zbytků budov a chrámů. Největší je chrám De La Cruz, který je uprostřed. Vlevo před ním je chrám Slunce a po pravé straně je chrám Deshojada. Vydávám se od pyramidy džunglí až k chrámu v poslední severní části. Prohlédnu si zbývající chrámy a jdu se ještě jednou podívat na hlavní náměstí na největší pyramidu. Na schodech velkého chrámu se vyhřívají leguáni. Udělám si pár fotek. Velká pyramida se ráno nedala vyfotografovat, protože slunce svítilo ze špatné strany. Po vyfocení se vracím zpět za severní část, kde opouštím naleziště. Vydávám se cestou v džungli okolo potoka a menších rozpadlých chrámů k vodopádům. Poletuje tu spousta velkých motýlů. Nejprve se

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:
www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

dostanu k lávce, ze které je pěkný výhled na menší vodopád na levé straně. O kus dále se dostávám k největšímu vodopádu. Cesta klesá po stěně vedle vodopádů. Je tu několik vyhlídek na různé části vodopádu odkud se dají udělat zajímavé fotografie. Chvilku se tu zdržím. Po dalším kousku cesty opouštím areál spodní branou. Ve 13 hodin jsem na parkovišti, kde čeká jeden minibus s několika turisty jedoucí zpět do města. Řidič čeká ještě na někoho, aby se mu cesta vyplatila. Ptají se mě, jestli jedu také nazpět do Palenque. Chtěl jsem se tu ještě chvilku zdržet, ale nasedám a jedu s nimi. Po chvilce jsme ve městě a vystupuji u autobusového nádraží. Zastavím se na hotelu a po chvilce odpočinku se vydávám do města na večeři. Zajdu do nějaké restaurace, kde si dám kuře. Je u něj opět ta hnusná černá fazolová pasta, která to trochu kazí. Nicméně po jejím odstranění se dobře najím, za 55 peso. Po večeři jdu na Net odeslat dnešní foto a kouknu na poštu. Internet tu stojí 6 peso. Do jedné směnárny zajdu vyměnit peníze a zajdu ještě do Oxxa na kafe za 15 peso. Kafe je výborné a je ho snad půl litru. S kávou v kelímku jdu do parku, kde si sednu na lavičku a pozoruji zdejší oslavy. Obětní stánky, na které jsem koukal včera, jsou dnes osvětlené svíčkami s oltáři a lidé se nosí obětní věci (talíře s jídlem, jiné drobné předměty). Chvilku tu zůstanu, udělám několik fotek. Vydávám se na cestu zpět a na kraji ulice se semnou dává do řeči jedna Mexičanka španělsky. Vůbec si nerozumíme a tak si moc neřekneme. No alespoň jsme se zasmáli. Pomalu se vracím do hotelu a jdu spát.

Den 7

Úterý 1. 11. 2011, 25°C , Palenque MEX, 40 m.n.m.

Vstávám po 7 hodině a venku začíná opět pršet. Během chvilky prší ještě více a vůbec nepřestává. Nakonec prší celé dopoledne tak že se nedá nikam jít. Měl jsem dnes v plánu jet se podívat na vodopády Aqua Azul, jenže v tomto počasí to nemá vůbec cenu. Vydávám se do centra, kde trávím celý den. Zajdu si do jedné autobusové společnosti lokálních autobusů koupit lístek do Tulumu. Společnost má sídlo tak na půl cesty mezi mým hotelem a hlavním autobusovým nádražím. Jízdenka tímto lokálním spojem stojí jen 250 peso. Okolo poledne přestává pršet, dělá se hezky a teplo. Problém je, že od 12 hodiny to stejně k vodopádům už nestihnou. Je to výlet na celý den. Do 16 hodin trávím čas ve městě a pak se vydávám na autobusovou zastávku. Čekám tu na autobus, který má jet v 16:30 h, ale má hodinu zpoždění. V zadní části autobusu, což je, taková otevřená garáž je WC bez dveří a pěkně vonící po celé místnosti. Přichází na mě potřeba a tak ho musím jít využít. Je to opravdu zážitek. Je tu jen betonové koryto a vše je pěkně do hněda zbarveno a místo světla za zdi trčí kabel se žárovkou. V 17:30 h přijíždí pravý lokální autobus, bez klimatizace a nacpaný k prasknutí. Nastoupím a jdu si sednout na své místo. Sedačky a potahy v životě neviděli vodu a tak je na nich půlcentimetrová vrstva špíny. V tom teplu a smradu se k sedačce přilepíte ihned po dosednutí. Do toho místní otevírají okna, tak že je tu průvan jak na vídrholci. Jsem zvědav, jestli tam ta polorozpadlá herka vůbec dojede, protože při každém přefazení se přepočítají všechny zuby v převodovce, co tam zbyly. No ale stojí málo. Jede se celkem pomalu a během chvilky je tma. Zastavujeme po 220 km. Na pauzu. Potom usínám a venku zase prší.

Den 8

Středa 2. 11. 2011, 30°C, Tulum MEX, 0 m.n.m.

Do Tulumu přijíždíme ve 4:15h. Zastavujeme na úplném konci města, kde nás společně s několika místními vysadí. Stanice lokálního autobusu je opět velikosti klasické garáže. Venku je zatím ještě tma a okrajovými částmi městečka, která v těchto končinách vypadá, jako neprostá díra se mi moc nechce. Rozhodují se počkat do rozednění a teprve pak se vydat do centra. Spolucestující se postupně rozprchnou nebo odjedou taxíky. Paní co tu pracuje a rovnou i bydlí, se zavře za vraty garáže. O něco později na ní zabouchám a ona mě nechá uvnitř, až do doby kdy budu chtít. Mají tu pověšenou houpací síť a s minimem v ní tráví noc. Svítá v 5:30h a po 6h se rozloučím s paní a vydávám se na cestu po hlavní ulici směrem do centra. Chtěl jsem u paní zjistit, jestli se

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

s jejich společnostmi nedá dostat někam dál, ale nedá se s ní domluvit. Asi nechápe, co po ní chci a ani se o to moc nesnaží. No je to jedno, najdu v centru hlavní autobusák a tam to zjistím. Sice to bude zase asi trochu dražší, ale co se dá dělat. V centru jsem po chvíli. Je docela malé jako i městečko. Vlastně je tvořeno jen několika ulicemi a všechno podstatné je soustředěno na této hlavní ulici. Jdu okolo autobusáku, společnosti ADO. Chci si zajít zjistit bus a spoje, ale pro mého kolegu je to opět problém, tak se to musí nechat na jindy. Na ulici je stanoviště minibusů jezdících do Coby a podobných bližších míst. Na ulici jsou restaurace a hotely. Zkousím se někde zeptat na cenu jen pro představu, abych věděl, kolik to stojí tady v centru a kolik to pak bude stát přímo na pláži. Cestou mi zastavují taxikáři a nabízejí odvoz. Odmítám je a jdu dál až na druhý konec města. Tady je jediná velká křižovatka. Po obou stranách jsou obrovské supermarkety. Nezastavuju se tu a pokračuji dál rovně po silnici mířící za město. Jdu podle cedule k odbočce na Tulumské ruiny. Jdu vpravo na parkoviště u naleziště. Projdu jím a za ním je několik stánků a budov patřících k nalezišti. Uvnitř a okolo jsou stánky se suvenýry, několik restaurací a směnárny. Projdu areálem a podle rady místních lidí jdu ke vstupu na památky. Nikdo tu není, silnice vede kus nějakým křovím, které vypadá jako mangrovníky. Potkávám tu jen policejní auto, které projíždí zatopenou silnicí. Voda vytéká z křoví na silnici a na druhé straně zase ve křoví mizí. Dojdu k prodejně lístků a u brány, která je vlevo od cesty se vydávám doprava dál po silnici. Silnice vede jen tímto směrem a po asi 500m opouští areál naleziště. Na konci je závora a kovové zábradlí. Na levé straně je občas průchod na pláž a k moři. Napravo od silnice není vůbec nic jen roští a binec. Roští je zatopené vodou a je naprosto neprostupné. Myslím, že to tu bude zajímavé i co se komárů týče. Naštěstí se v takovýchto místech neobjevují malarický, tak budou asi jen dost otravní. Dojdu k prvnímu hotelu a jdu se zeptat na cenu. Cena je 450 peso, což je teda docela pálka. Podél silnice je spousta dalších hotelů a tak se jdu zase zeptat na cenu. Všechny jsou ale dražší, jen jeden o kousek dál je za 300 peso. Má ubytování v dřevěných domcích. Stěny jsou poskládané z dřevěných kulatin o průměru tak 5cm. Problém je jen v tom, že jsou celkem průhledné, takže bych tu sloužil asi jako krmivo pro komáry. Mají tu ale pokoj s koupelnou na pokoji v hlavní budově za 500 peso. Což je asi nejlepší co jsem zde viděl v této cenové relaci. Po chvíli je majitelka ochotná slevit na 450 peso. No bral bych to, jenže pro kolegu je to zase problém, protože na pláži jsou občas kameny. Pomalu začínám nechápat, v čem všem může být problém... vlastně je ve všem. Nicméně se vracíme zpět do prvního hotelu s názvem Zazil-Kin, kde mají domky na pláži absolutně bez ničeho za 450 peso. Po prohlídce a smlouvání se nakonec s majitelem domluvíme na ceně 350 peso, když tu zůstanu 3 noci. Výhoda je, že není sezóna a skoro nikdo tu není, tak se dá docela domluvit. No myslím, že v sezóně by to bylo asi dost jiné. Na kraji je zděný dům, kde je recepce a restaurace s barem. Za budovou je pláž s kokosovými palmami s rozestavěnými domečky s rákosovou střechou (chýše). Domky mají nahozené a natřené stěny. Uvnitř jsou dvě postele s moskytiérou a jinak naprosto nic. Na obě strany od hlavní budovy jsou pak společné koupelny a záchody. Všechno vypadá čistě a udržovaně, tak je to docela dobrý a pro mé potřeby dostačující. Hlavní cesta od budovy vede přímo před mým domkem k moři. Přejde se malý kopeček (duna) a pak klesá dolů k moři a na pláž. Po pravé straně je malý plážový bar s totálně předražným pitím. Písek je bílý a občas je v něm nějaká palma. Moře je nádherně modré a teplé. Koukám na Karibik. Nalevo jsou kousek v dálce vidět skály a o další kousek dál jsou vidět i Tulumské ruiny. Vytváří to pěkné pozadí. Voda má asi 25°C a tak do ní hned skočím. No je to paráda, to už mi chybělo. Slunce pálí jak čert, musím říct, že je to asi rekord, co se týče teplot u moře, co jsem kdy zažil. Jsem ve vodě a během malé chvíle jsem připálený. Chvilku vegetím na pláži a jdu zase do vody. Z levé strany se blíží nějaké mraky a začíná se zatahovat. Pobudu ještě ve vodě a pak se vracím zpět do chaty, abych nebyl jak feferonka. To by pak pro další cestu mohl být docela nepříjemný problém. Zajdu dát sprchu a v chatě dopisuji deník. Později se vydávám na obhlídku okolí. Všude se povalují kokosové ořechy a klíče. U vedlejšího hotelu, je i nějaký menší kemp, kde pod stromy stanuje několik lidí. Teď k večeru je ve stínu je 27°C a na slunci 42°C. Nevýhodou je, že tu kromě hotelu nic jiného není. Jediné restaurace a obchody, jsou buď u Tulumských rozvalin nebo v centru města. Do města je to minimálně 4km pěšky. Musím se večer vydat do města do supermarketu koupit něco k jídlu. Vyrážím po 15h a jdu po silnici vedoucí kolem moře, až na křižovatku. Doprava vede silnice, do centra města na tu velkou křižovatku se supermarkety. Jdu to víc jak hodinu, a asi 1km před městem se z ničeho nic zatáhne a začne pršet. Vlevo od silnice se staví nové hotely pro

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:
www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

turisty. Okolo silnice vede stezka pro cyklisty, na které jsou občas odpočívadla. Pod jedním z nich se schovám ještě s několika dalšími turisty. Někteří šli pěšky a jiní jeli na vypůjčených kolech. Vzhledem ke vzdálenosti supermarketů od moře je půjčení kola nejspíš nejlepší nápad. Když děšť trochu poleví, dojdu do města, na hlavní ulici. Zajdu na autobusové nádraží, zjistit cenu a odjezd autobusu do Coby. Potom hledám nějakou restauraci, kde bych si mohl dát něco k jídlu. Je jich tu spousta, ale jsou strašně drahé. Nakonec zajdu do pizzerie, kde mají pizzu za 90 peso. Dobře se zde najím, jen to zkazí kuvertemc ve výši 23 peso. Tak to zase až tak levné taky nebylo. Po večeri jdu do supermarketu, kde si koupím jídlo a hlavně pití na další 2 dny co budu na pláži. V supermarketu je vše levné, tak není problém koupit vše, co potřebujete. Problém je jen v tom jak to dostat zpět do hotelu. Za celý nákup zaplatím 67 peso, což je oproti večeri za 113 peso celkem rozdíl. Pak se vydávám na cestu do hotelu. Venku už je úplná tma a tak na stejném místě, kde jsem se před tím schovával před deštěm, stopuji taxi. Odvoz usmlouvám na 40 peso. Za chvilku jsem v hotelu a jdu si dát sprchu. V chatce se svítit nedá, protože by ti tam nalítali tuny komárů. Chvilku sedím ještě před chatkou, u lampy, pozoruji místní v baru u recepcce. Venku je hezky teplo a na nebi spousta hvězd. O něco později jdu spát, stejně se tu nic jiného dělat nedá.

Den 9

Čtvrtek 3. 11. 2011, 33°C, Tulum MEX, 0 m.n.m.

Dnes vstávám po 7h. Venku už je docela pěkné teplo. Trávím čas okolo chajdy. Venku je stále i po 9h naprosto mrtvo. Nic se tu nedá dělat jiného než relaxovat. Dopoledne tu všichni chrápou a odpoledne se zase povalují u moře. No pár dní je to docela fajn, ale po týdnu už to musí být na hlavu. Po 9h jdu k moři, kde trávím skoro celé dopoledne. Přes poledne se vracím zpět do hotelu, kde to prospím. Když se probudím je venku pěkné vedro a tak se jdu ochladit do moře. Oproti teplotě venku je moře stále ještě pěkné chladné. Ve 13:30h se jdu podívat na Tumumské ruiny. Je to asi 3km daleko po silnici, po které jsem sem včera přišel. Dojdu do zatáčky, kde je vstup. Koupím si tam lístek za 51 peso a vydávám se na prohlídku areálu. Od prodejny lístků se jde vlevo po cestě k bráně, kde kontrolují lístky. Na konci se po několika schodech dostanu nahoru na takovou plošinu. Jde se okolo zdi, která tvořila okraj města. V několika místech jsou malé průchody, kterými se dá dostat do města a do areálu naleziště. Uvnitř je několik zbytků paláců a chrámu. Vcházím do areálu u domu del Cenote, zajímavý je ve spodní části nějaký zavodňovací tunel, sice v něm moc vody není, ale jsou tu pěkní velcí leguáni. Pak jdu prostředkem okolo několika pozůstatků domů jako je Palacio a las Columnas k největšímu templu el Castillo. Ten stojí na vrcholku kopce přímo u moře. U tohoto chrámu je věž a ještě jedna je o kousek zpět u druhého templu Dies Viento. Tyto dvě věže jsou typickou dominantou zdejšího areálu a nejzajímavější pohled je na ně od moře. Dají se tu udělat pěkné až kýčovitě fotografie. Leguáni se tu vyhřívají na kamenech a pěkně pózují na fotkách. Jsou na lidi zvyklí a tak není problém je vyfotit pěkně z blízka. Zajdu se podívat na opačnou stranu než kudy jsem do areálu přišel. Zde už jsou jen Leguáni a cesta vede lesem dolů k silnici, kde opouští areál. Vracím se stejnou cestou a jdu k chrámu los Frescos. Na zemi před ním se po cestě prohání štír. Procházím si ještě jednou střední část, ale ze spodní části. Ve spodní části je už jen několik menších zbytků budov, které nejsou nijak zajímavé. Po prohlídce jdu stejnou cestou zpět k prodejně lístků. U té je nějaký ochočený nosál a nechává se krmit. Trávím čas prohlídkou do 16h a pak se pomalu vracím zpět do hotelu. Po návratu jsem zjistil, že mi ve fotobatohu vytekl repelent a poleptal přepážky z igelitové fólie. No tak musím všechno vyndat, omýt a celý Batoh vyprat. Aby se nepoleptaly náhodou i plastové části foťáku. Dám ho na střechu chajdy, kde na přímém slunci bude rychle suchý. Zajdu ještě k moři dát další koupel. U moře je dost lidí, ale přelidněno tu zase není. Po koupeli se vracím zpět, dám si koupel a jdu si dát něco k jídlu. Zbytek dne trávím okolo chajdy. Pomalu se začíná stmívat a já trávím den skoro stejně jako včera. Dopíšu deník a pozoruju okolí před chajdou. V noci ještě zkusím udělat nějaké noční foto, ale je to spíš takové blbnutí. Dnes je rozdíl, jen v tom, že dneska mě o dost víc atakují komáři. Nakonec to vzdám a zalezu pod moskytiéru.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:
www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

Den 10

Pátek 4. 11. 2011, 37°C, Tulum MEX, 0 m.n.m.

Ráno se probouzím opět před 7h. V noci přšelo, zjišťuji to podle toho, že sláma na střeše je ještě mokrá. I venku je o dost chladněji a v chatě je něco málo přes 20°C. Dnes nemám nic naplánováno a tak si budu užívat odpočinku na plážích Karibiku. Zítra už zase plánuji jet o kus dál. Električka tu jde jen přes noc od 18h do 6h ráno. Přes noc jsem si tedy nabil baterie do fotoaparátu a na mobil se už nedostalo. Celý den trávím u moře sluněním a mácháním se ve vodě. V poledne je takový hic, že se jdu schovat do chaty a dám si polední siestu. Po poledni je ve stínu 37°C. Rozhoduji se pro zajímavost změřit teplotu na slunci před mou chatou. Teplota po pár minutách na teploměru vyleze na 52,8°C. Po zjištění této hodnoty jdu zase skočit do moře na ochlazení. Po poledni se vydám na procházku po pláži, Jdu na druhou stranu, než jsou Tulumské rozvaliny. Je tu jen bílý písek s kokosovými palmami. Některé z nich jsou pěkně nakloněné nad pláží. Udělám si tu nějaké fotky a prohlédnu si pláž až k lávovým kamenům, které jsou na pláži. Na pláži jsou občas vytažené lodě, občas jsou tu i vyplavené kusy stromů. V jednom místě je i zbytek mola, který tvoří řady sloupů v písku. U kamenů se obracím a jdu zpět. Po cestě potkávám nějaké Čechy, tak jdeme spolu a pokecáme o tom, kde byli a jaké mají zážitky. Říkali, že jeli přes hranici po řece mezi Mexikem a Guatemalou a prý je tam přepadli nějaký ozbrojenci. No říkali, že to dobře dopadlo, ale prý jim museli zaplatit nějaké úplatky. Je to i místo před kterým varují v LP. a asi je to hlavní tah mezi Mexikem a Tikalem a tyhle bandy to mají vytipovaný. Měli 3 týdenní poznávací zájezd a říkali, že jinak to bylo super. Teď už jen tráví pár posledních dní tady u moře, než pojedou zpět domů. Dojdeme spolu až k místu kde je můj hotel, tak se tu po chvíli rozloučíme a jdeme zase každý po svém. Já se stavím v chajdě, převléknu se a po 15h se vydávám k Tulumským rozvalinám na něco k večeři. Zajdu si do restaurace s názvem FROSTY'S, což se sem opravdu hodí. Najím se tu, výborně za 70 peso. Po večeři se vracím zpět do hotelu. Po návratu zajdu ještě k moři a na duně si sednu a dopisuji deník. Během chvíle mě objevují komáři a tak prchám zpátky do chajdy. Zbytek večera trávím už klasicky u chajdy.

Den 11

Sobota 5. 11. 2011, 31°C, Tulum MEX, 0 m.n.m.

Vstávám opět v 7h a dnes balím, v 9h mám zabaleno a odcházím na recepci. Před recepcí stojí taxikáři, ale za odvoz chtějí 50 peso. Zkousím s nimi smlouvat, ale nechtějí se nechat. Nejspíš jsou zvyklí na turisty z hotelu, pro které 50 peso nic není. Jdu na silnici po příjezdové cestě vedoucí od hotelu. Po ní přijíždí jiný taxík. Zastavím ho a zeptám se na cenu, ten se 40ti peso souhlasí bez problémů. Jedu s ním tedy zpět až do centra města na autobusové nádraží. Jinak se dá u Tulumských rozvalin přejít dálnice a zastavit tam minibus za 15 peso. Ten jede do centra, ale ve dvou už to nemá význam. Taxíkem to tedy vychází 20 peso na osobu. Autobusák je firmy ADO, kde si koupím lístek do Coby za 42 peso. Autobus odjíždí v 10:20h tudíž mám ještě hodinu čas. Jdu na hlavní ulici, do nedalekého krámků koupit si něco k pití. Voda tu stojí 15 peso což je drahé jako vše v Tulumu. Autobus odjíždí načas a v Coby jsme v 11h. Autobus pokračuje dál a vyloží mě přímo před vstupem na památky. Dám si bágl do úschovny v prodejně lístků a taky si tu koupím lístek za obvyklých 51 peso. Celé zdejší naleziště se nachází v džungli, se spoustou komárů. Projdu vstupem, který je vlevo od prodejny lístků. Dojdu na vrchol kopečku, kde je napravo naleziště „Grup Coba“. Je tu několik budov. Dominuje jim velká pyramida a stadion na míčové hry. Zdejší pyramidy jsou zatím největší, které jsem zatím v Mexiku viděl. Vypadají jako velké hromady kamenů, které tvoří spousty schodů vedoucí na vrchol kopce. Na tuto první pyramidu je vstup zakázán. Vedle je stadion, který tvoří cesta a po jejích bocích šikmé kamenné stěny. Nahoře uprostřed je kamenný kruh, kterým se musel prostřelit míč bokem těla. Vracím se zpátky na cestu, kde se dá půjčit kolo, nebo se za malý poplatek nechat vozit cyklorykšou. Já jdu dál pěšky k druhé skupině s názvem „Pinturas Group“. Tady je několik budov rozmístěných mezi stromy. Cesta se tu dělí do dvou stran. Pokračuji asi

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

1km džunglí k další skupině s názvem „Mocanxoc Group“. V této části je opět několik zbytků budov, liší se tím, že stojí v džungli jednotlivě. Také je zde mnoho stél. Pokud se jde, tak je to docela dobré. V okamžiku, kdy se zastavíte, najde si vás hejno komárů. Pomalu je problém udělat i nějakou fotku. Po prohlídce této skupiny chrámů, se vracím zpět na křižovatku. Vydávám se na druhou stranu k poslední skupině chrámů s názvem „Group Nohoch Mul“ zde je největší pyramida. Je vysoká 42m. Po cestě jdu přes druhé hřiště na míčové hry, které je o něco větší než to první, ale jinak je stejné. Dojdu až k pyramidě, která je nejvyšší na Yukatánském poloostrově. V lese pod pyramidou se dá opět půjčit mnoho kol anebo najmout cyklorykšu. Nejprve se zastavím dole pod pyramidou, udělám několik fotek. Tato pyramida je přístupná, tak se jdu podívat na vrchol. Schody jsou prudké a nepravidelné, stoupá se po nich docela obtížně. Člověk musí být opatrný, aby na schodech neuklouzl, nebo nespadl. Uprostřed je provaz, kterého se můžete přidržovat. Spousta lidí leze dolů po zadku a na horu po čtyřech. Na vrcholu pyramidy je chrám s obřadní místností, kde se prováděly obětní rituály. Z vrcholu je pěkný výhled na celou džungli v okolí. Posedím chvíli a kochám se. Vydám se zpět dolů. Jdu cestou zpět, kde se zastavuji u kruhové pyramidy „Estructura X“. Odtud se vydávám už na zpáteční cestu ke vstupu. Opouštím naleziště a potkávám na parkovišti jednoho Slováka s Američany. Hodíme řeč, říkají, že si nechali včera věci ve svém vypůjčeném autě na pláži a někdo jim ho vybral. Prý si dali věci do kufru, nejspíš je někdo vyděl a všechno jim vzal. Na druhé straně parkoviště stojí věž u jezera. Z vrcholu věže vede lano na druhou stranu jezera. Někteří turisté jezdí v postroji po laně na druhou stranu přes jezero. V jezeře jsou, ale krokodýli, tak bych to teda moc nepokoušel. Vracím se do recepce pro svůj batoh. Podle rady místních obyvatel, se vydávám zpět podél jezera do vesnice. Je tu jen jedna ulice, okolo které stojí jen několik domů. Je tu i pár hotelů, kde se dá ubytovat. Místní mi doporučují hotel za policejní stanicí. Hotel se jmenuje Bocadito a je na levé straně silnice. Pokoj tu na noc stojí 250 peso. Původně mi chtěl dát jiný pokoj než na kterém jsme se domluvili, ale ihned také chtěl, zvednout cenu o 50 peso. Ostatní hotely jsou o dost dražší. Ubytuji se v pokoji. Jdu ven najít nějakou restauraci, kde si dám něco k jídlu a omrknu okolí u jezera. Koukám jestli v jezeře neuvídím krokodýli, ale žádné nenajdu. V centru vesnice jinak nic moc není, kromě hotelu, který připomíná Asii. Okouknu několik restaurací a v jedné z nich si dám Fajitas De Pollo (kuřecí maso s rýží) za 50 peso. Pokecám s majitelem, od kterého se dozvím, že krokodýli jsou vidět hlavně ráno okolo 7h. Také zjistím, že přímo od restaurace odjíždí autobus do Chichen Itza v 8h ráno. Po večeři se vracím zpět do hotelu. V pokoji na WC ucpu díru kvůli komárům. Chci si dát sprchu. Voda teče jen chvíli a pak najednou přestane, nejde spláchnout ani WC. Jdu to říct majiteli. Ten leze za chvíli na střechu, odkud se něco ozývá. Po chvíli voda zase teče. V pokoji pobíhá gekon, který mi pomáhá s vyvražděním komárů jako místní Raid.

Den 12

Neděle 6. 11. 2011, 31°C, Tulum MEX, 0 m.n.m.

Vstávám v 6:30h a jdu se podívat k jezeru na krokodýly. Sotva tam dorazím tak vidím prvního, jak plave k molu podél rákosí. Jdu se podívat přímo na molo, abych ho viděl a vyfotil z blízka. Udělám několik fotek, ale lituji, že jsem si sebou nevezl můj 300mm objektiv. Ty co mám sebou, jsou těžké a pro cestování naprosto k ničemu. U cestování je potřeba universalita i na úkor o trochu nižší kvality fotek. Z mola vidím v zadu u hotelu druhého krokodýla, který je větší než ten první. Vracím se zpět na silnici a jdu k hotelu, kde jsem viděl krokodýla ve vodě. Je tu kus břehu bez rákosí, jen s několika menšími stromy. Krokodýl je o něco dál ve vodě a tak se ho snažím přilákat více ke břehu, šplácháním ve vodě. Připlave až tak na 5m, pak už se dá celkem slušně vyfotit i s tím co mám. Chvilku ho tu ještě pozoruji. Potom se vydávám zpět do hotelu, zabalit si věci. Zbytek věcí mám sbalený za chvíli. Opouštím hotel a jdu do restaurace, kde jsem byl včera na večeři. Dám si tu kafe. Přijde si ke mně sednout syn majitele. Okolo poskakují jeho kamarádi. Vyfotím si je a po chvíli už přijíždí autobus. Je 8h a po zaplacení v restauraci nasedám do autobusu. Kupuji si lístek za 60 peso do Chichen Itza. Jede se do města Valladolid, kde je malá přestávka. Pak se jede dál přes Chichen Itza do Meridy. Autobus zajíždí přímo před vchod archeologického naleziště, kde si vystoupím. Je tu jen několik stánků se suvenýry, restaurací a prodejny

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:
www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

lístků. V prodejně lístků se ptám, kde se tu dá ubytovat. Posílají mě do 1,5km vzdáleného městečka Piste. Jdu pěšky společně s jedním Belgičanem a Francouzku. Ve městě je spousta hotelů. Ubytujeme se v prvním vlevo od silnice s názvem „Pyramide Inn, resort“. Majitel je Američan, chce 500 peso za pokoj, ale usmlouváme ho na 300 peso. Později mi nabízeli v centru města ještě levnější pokoje. Jdeme se všichni ubytovat, domlouváme se na výpravě do jeskyně Balankanche, kde byli nalezeny 800 let staré Mayské předměty. Jdeme k silnici před hotelem a stopneme si taxi. Chce 110 peso což se nám zdá dost. Po chvíli ho usmlouváme na 70 peso. Po přepočítání na osobu to vychází na 17,50 peso. Odveze nás přímo před vchod. Vystoupíme a projdeme malou botanickou zahradou, až k prodejně lístků. Lístek stojí 95 peso, což je docela garda. Ve 12h začíná další prohlídka. Před prodejnou lístků vede cesta mezi stromy, do takové díry, na jejímž konci je vstup do jeskyně. Jeskyni tvoří jedna větší chodba s vybetonovanou cestou, kolem které svítí lampy. Kromě několika málo krápníků a pár netopýřů zde nic jiného není. Na konci jeskyně jsou dva dómy s vázami. To vypadá celkem zajímavě, ale za 95 peso to rozhodně nestojí. Myslím, že by tomu odpovídala cena 10 peso. V jeskyni je teplo a vlhko, což je rozdíl oproti všem jiným jeskyním, ve kterých jsem byl. Člověk vyleze ven, naprosto zpocení, má pocit že venku v džungli je zima. Vracíme se zpátky k silnici, kde se snažíme zastavit nějaký autobus. Podle průvodce by se měl dát zastavit, nějaký co jede do Piste. Ujdeme pár set metrů, než zastavíme jeden, který nás odveze do města za 10 peso. Necháme se odvést přímo do centra, kde je malé náměstí. Prohlédneme si jeho okolí. Moc toho tu není. Jen jedna hlavní ulice vedoucí směrem k našemu hotelu. Na této ulici je soustředěno všechno důležité, jako jsou obchody, restaurace, hotely. Náměstí je v takovém klasickém mexickém stylu. Uprostřed je park s několika lavičkami, za ním je škola a na ostatních ulicích, jsou domy s bílým podloubím. V podloubích jsou restaurace a venku před nimi, jsou rozestavené plastové stoly a židle. V jedné z nich se zastavíme na oběd. Nějaký čas tu posedíme a pokecáme. Po hlavní ulici se vydáváme zpět k našemu hotelu, kde trávíme zbytek odpoledne. Koukám, jak po silnici před hotelem projíždějí kamióny. Je to tahač s návěsem a k němu mají připojený ještě jeden návěs. Tvoří tak takový malý vlak. Beru si foťák a čekám na zídce před recepcí, až pojede nějaký kolem. K večeru se vydávám zase do města, najít internet a něco k jídlu. Najdu jeden internet, ale je strašně pomalý a ještě mi na klávesnici nefunguje písmeno „R“. Nicméně foto se mi podaří odeslat a odpovědět na email bez „R“. Potom jdu na večeři na náměstí. Dám si nějaké vepřové maso, kterému jsem se tady chtěl vyhnout, když jsem viděl, že ho tu skladují stejně jako v Egyptě. Po večeři zajdu ještě do obchodu Oxxo, kde si dám kafe a koupím si vodu na večer. Vracím se zpět do hotelu a cestou mě míjí Angličan na BMW. O něco později, přijede do hotelu taky a shání ubytování. Prohodíme spolu několik slov. Říká, že jede kolem světa, přes Evropu, Asii (Čínu), Aljašku, Ameriku dolů na jih. Dál prý ještě uvidí. Říká, že je rád, že vše funguje tak jak má a hlavně že zdraví slouží. Také říká, že má problém sehnat nějaké ubytování, kde by se dala zavřít motorka, což je tady asi dost náročný. Pak se rozloučíme a on odjíždí hledat něco jiného. Pokecám ještě chvíli na recepci s místními. O něco později se vracím do pokoje a jdu spát.

Den 13

Pondělí 7. 11. 2011, 30°C, Chichen Itza MEX, 0 m.n.m.

Dnes vstávám opět okolo 7h. Pomalu si připravuji věci na celodenní pobyt v archeologickém nalezišti. Vydám se pěšky k nalezišti, kde mě včera vysadil autobus. Zajdu ještě na recepci hotelu, kde se domluvíme, že zde zůstanu ještě jednu noc navíc. Domluvenou cenu zaplatím, až po návratu z Chichen Itza. Z recepcie se vydávám rovnou ke vstupu, kde jsem v 8h. Akorát otvírají a jsem mezi prvními. Musí se koupit lístek za obvyklých 51 peso a pak ještě druhý, což je nějaký archeologický poplatek za 115 peso. Dohromady tedy vstupné dělá 166 peso. Ve vstupní hale je muzeum a prodejci, kteří právě začínají otvírat své stánky a vybalovat zboží. Projdu halou. Jdu cestou, která na ní navazuje, k největší pyramidě El Castillo (Kukulcánava pyramida). Pyramida má čtvercový půdorys, vysoká je 25m a na vrchol vede z každé strany 91 schodů. Májům sloužila jako kalendář, měla 9 stupňů rozdělených čtyřmi schodišti, což dělá 18 stupňů. To je stejné jako v Mayském kalendáři, 18 měsíců, po 20 dnech, profánního roku. Má čtyři schodiště po 91 schodech plus chrám na vrcholu pyramidy což je 365 jako dní. Každé průčelí je rozděleno na 52 panelů což symbolizuje 52 let Mayského kalendářního cyklu.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

Je postavena tak, že při jarní rovnodennosti, když zapadá slunce, ozáří pyramidu. Jak postupně zapadá, vypadá to, že se po boku pyramidy plazí had a postupně mizí. Pyramida stojí uprostřed velkého zeleného trávníku a turistům je nepřístupná. Obejdu si ji ze všech čtyřech stran a udělám nějaké foto. Od pyramidy se vydávám ke stadiónu, který je nalevo od ní. Stadion se ale bohužel opravuje, tak není vidět nic jiného než obvodová zeď. U přední zdi se dá fotoaparát strčit nahoru nad ní a udělat foto. Tak alespoň vidím, jak to uvnitř vypadá. Je to největší stadión, který jsem tu zatím viděl. Po jeho pravé straně je chrám Jaguára. Před ním po pravé straně je zeď s vytesanými lebkami. Cesta vede k chrámu Válečníků. Vedle ní jsou postaveny obětní oltáře. Dojdu ke chrámu Válečníků a k chrámu Tisíce sloupů. Je to několik budov, ze kterých většinou zbyly jen portály, na které vedou jen schody. Na portálech stojí zbytky sloupů. Potkávám se tu se sousedy, tak chvilku pokécáme. Pak jdeme zase dál každý svou cestou. Vracím se kolem lesa zpátky na cestu. Ta vede k jedné menší pyramidě (kostnice), která je nalevo. Napravo od cesty přímo před pyramidou kruhový obětní portál. Za oltářem stojí ještě jedna budova. Najednou se zatáhne a trochu sprchne. Schovám se před deštěm pod stromy hned u pyramidy. Po dešti se vydávám dál k observatoři. Je to velká budova s věží a kopulí. Odsud pozorovali hvězdy pouhým okem, proto se snažili postavit budovu co nejvyšší, aby byli hvězdám nejbližší. Budova je impozantní i dnes a je až nepochopitelné, jak to tenkrát dokázali postavit. V zadu a okolo stojí ještě několik menších budov. Úplně vzadu jsou zbytky další velké budovy, kterou byl ženský klášter. Ten vznikl v 8stol. Tyto budovy jsou zdobené vytesanými ornamenty. Vlevo vedle kláštera, je ještě budova (písárna). Jdu zpět okolo kostela k observatoři a ke zbytkům červené budovy. Na této budově se vyhřívá spousta leguánů. Na chvilku se tu zastavím a fotím je. Pak jdu dál ke chrámu Jelenů. Odsud se vracím na hlavní náměstí s velkou pyramidou. Po cestě jdu k východu z areálu. Prohlídkou trávím čas do 14:30 a v 15h jsem zpátky v hotelu. Dám si sprchu a chvilku si odpočinu. V 16 h se vydávám do města. Zajdu na Net za 10 peso za hodinu, kde pošlu dnešní foto a odpovím na emaily. Jdu na večeři do restaurace na hlavní silnici, kde povečeřím za 55 peso. Po cestě do hotelu se opět zastavím v Oxxu, kde si koupím nějakou vodu a dám si kafe. Vracím se do hotelu a po cestě se zastavím ještě v jedné dílně, kde majitel vyrábí z cedrového dřeva Mayské masky. S majitelem se bavíme o ceně, ale můj kolega mi do toho tak kecá, že raději nekoupím nic. Mrzí mě to ještě dnes. Říkám si, že se tam zastavím ráno bez něj a vyberu si v klidu, to co budu chtít. Pak se vracím na pokoj a jdu spát.

Den 14

Úterý 8. 11. 2011, 30°C, Chichen Itza MEX, 0 m.n.m.

Dnes vstávám v 6 h a jdu se podívat do té dílny, kde jsem byl včera večer. Bohužel tam takhle brzo ráno nikdo není, tak mám asi smůlu. Zajdu tedy do Oxxa koupit si kafe a něco k snídani a na cestu autobusem. Vracím se zpět do hotelu a balím si věci. Opouštím hotel a jdu před krámkem, který je vlevo od hotelu. Je u něj i autobusová zastávka. Zastávka je ale zavřená, tak čekám před krámkem. Je právě 7:20h a autobus má přijet v 7:40h. V uvedený čas autobus nepřijede, tak čekám dál. Má 20 minut zpoždění. Při příjezdu na něj musím zamávat, aby mi zastavil. Je to ta samá linka, kterou jsem sem přijel. Jede zpět do Valladolidu. Tam vystupuji a jdu do čekárny. Sháním autobus přímo do Chetumalu. Jezdí odsud pouze dvakrát nebo třikrát denně. Autobusem, kterým bych mohl jet, bych dojel do Chetumalu až za tmy. Odjíždí odsud ve 14:30h tak bych tady musel hodně dlouho čekat. Kupuji tedy lístek na autobus, jedoucí do Tulumu v 9:15h za 80 peso. Autobus má opět asi 20 minut zpoždění. V hale na nádraží je několik dalších turistů, mezi nimi je i skupina Čechů. Cesta trvá asi 2h a jsem opět v Tulumu. Ani jsem nečekal, že se tu ještě někdy objevím. Skupina Čechů tu končí, a přemýšlí kde se tu ubytovat. Poradím jim místo, kde jsem byl a jak se tam dostat. Můj další autobus odjíždí za 15 minut v 11:30h. Jdu koupit lístek za 132 peso. Ani se nenaději a jsem opět v autobusu a jede se dál. Po chvilce cesty se zatahuje a začíná pršet. O něco později se to vybere a je zase pěkně. Do Chetumalu přijíždíme po 4h jízdy v 15:30h. Potkávám tu dvě Němky, které jedou do Belize. Jdu do haly zjistit odjezdy autobusů, a odkud vyjždí. Odsud z autobusového nádraží společnosti ADO, odjíždí jednou denně autobus přímo do Belize City. Jiné autobusy jedoucí třeba do Corozalu jezdí z centra města od autobusového nádraží u Neu Market. Autobusy prý odjíždějí každých 30 minut. Bereme si tedy společně taxi a za 40 peso jedeme na náměstí. Vystupujeme u musea, kde je spousta hotelů. Podle rady taxikáře se jdu ubytovat do hotelu Ucum. Píší o něm i v LP Mexiko, kde ho reklamují jako by prý vypadl z filmu s J. Chanem. No to nevím, ale je pěkný a čistý za 220 peso. Němky pořád něco vymýšlejí, tak všude čekáme, jak trubky PS: už mě serou. Na konec vymyslí, že pojedou na Neu Market a že pojedou do Belize ještě dnes. Jsem rád, že už konečně vypadnou a budu si moci jít po svém a ne postávat na náměstí. Zajdu se ubytovat. Po malé chvilce vyrazím na obhlídku centra města. Z náměstí od musea,

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

vede hlavní třída, až na promenádu k moři. Vypadá to tu úplně jinak, než jak jsem byl v Mexiku zvyklí. Hlavní ulice připomíná třídu, jako v některém Evropském letovisku. Je tu spousta světel, lamp, obchodů, restaurací, všelijakých stánků a hotelů. Procházím si náměstí kolem musea. Za museem je pěkný bordel a po levé straně je bílá budova s podloubím. V podloubí je nějaká tržnice připomínající Vietnam. Pak jdu ulicí směrem k moři. Je tu mnoho obchodů, se značkovým zbožím a fast foodů s jedovatými hamburgery. Toho se nenajím a tak hledám normální restauraci. Dole u moře je park s monumentem a sochou (v LP píšou, že je to Orloj). Koukám, na moře a jak se nad ním začínají stahovat mraky. Vypadá to, že začne brzy pršet. Opouštím tedy park a vracím se na hlavní ulici, abych se měl popřípadě kde schovat. Cestou zpět hledám poštu a restauraci. Zacházím do postranních uliček a v jedné z nich najdu místní restauraci. V ní se najím místního Fajitasu za 70 peso. Sedí se na ulici, pod pergolou a místní tu hrají domino. Než mi přinesou jídlo, koukám, jak to hrají a s jejich dovořením si udělám i nějaké foto. Po večeři podle rady místních najdu poštu. Pošta je asi dvě ulice vpravo od té hlavní. Jinou kolmou ulicí se vracím zpět a po hlavní pak na náměstí. Zajdu si na hotel, kde chvilku pobudu. Večer, za úplně tmy, se jdu ještě podívat do města. Udělat noční foto. Později se vracím do hotelu a jdu spát.

Den 15

Středa 9. 11. 2011, 22°C, Chetumal MEX, 20 m.n.m.

Vstávám v 7h a jdu na poštu. Na křižovatce u vojenské posádky jdu ulicí vlevo. Na nádvoří posádky je akorát rozcvička. Chvilku pozoruji Mexické vojáky, pak jdu dál. Dorazím ke vchodu pošty a zjišťuji, že mají otevřeno, až od 9h. Vracím se do hotelu a cestou si kupuji něco malého k snídani. Zatím si zabalím nejnужnější věci a před 9h jdu na poštu ještě jednou. Pošťáčka přijde v 9h a pustí mě do haly, kde si sednu. Čekám, až ji najede PC, ale to už něco pamatuje, tak to trvá docela dlouho. Nedrží ji tam ani čas, tak ho musí ručně nastavit. Celá tato operace zabere asi tak 15 min. Pak mi prodá známky za 41 peso. Na jeden pohled to vychází na 13,50 peso. Vracím za zpátky na pokoj, kde sbalím zbytek věcí. Zajdu na recepci vrátit klíče od pokoje. Podle mapy v LP jdu na autobusové nádraží Merkato Nuovo, odkud odjíždějí autobusy do Belize. Autobusové nádraží je vedle budovy po pravé straně. Je na souběžné ulici s tou hlavní o 10 bloků výše. Zajdu přímo k autobusu, před kterými postávají řidiči a naháněči. Jednoho se ptám, který autobus jede do Orange Walku. Je to klasický, starý, Americký školní autobus hnědé barvy. Jako první jede právě ten, u kterého jsem se ptal. Cena je 3,5 USD. Jdu si dát batoh na sedačku. V Belize je úřední řeč Angličtina, tak už je komunikace o něco jednodušší. Po malé chvilce se vydáváme na cestu. Projíždíme centrem města a míříme hranicím. Na hranice je to kousek a jsme tam za chvilku. Na hranicích musíme všichni vystoupit a jít k okénku Mexického imigračního úředníka. Tady jako cizinec musím zaplatit výstupní poplatek 262 peso. Nemám ale tolik Mexických peso, protože v LP udávali poplatek nižší. Nakonec úředníkovi stačí i 235 peso a dává mi výstupní razítko. Také si ode mě vezme druhou půlku vstupního formuláře, který jsem vyplnil na letišti v Mexico City při příletu. Potom se vracím zpět do autobusu a přejedeme na Belizskou stranu. Odbavení a kontrola zabere 5 minut. Vracíme se s ostatními cestujícími zpět do autobusu a pokračujeme dál. Po chvilce přijíždíme do Corozalu na autobusovou zastávku. Je to takové město s jednou asfaltovou silnicí. Chvilku stojíme na autobusovém nádraží a mezi tím, se obmění posádka autobusu za černochoy. Po malé chvíli se vydáváme dál na cestu do Orange Walku, kam přijíždíme před 12h. Autobus odbočuje z hlavní silnice a mezi malými domky zastavuje na hliněném place, který slouží jako místní nádraží. Vystupují, a podle rady místních obyvatel se vracím do centra a hledám hotel Akihito. Je to na hlavní ulici asi tak 300metrů od malého náměstí. Náměstí je veliké asi tak 50x50 m. Hotel je na levé straně ulice a za pokoj tu chtějí 35 \$ (na osobu 17,50 \$). Je to tu o dost dražší než v Mexiku, a to ještě není žádné turistické centrum. Jdu se na pokoj ubytovat. Potom se vydávám do centra, zjistit jak je to s cestou do Lamanai. Je tu jen pár kancelářů, které nabízejí plavbu lodí za nehorázných 50 USD. Usmlouvat se to dá o 10 USD, i tak se mi to zdá moc za jízdu po řece, kde je jen okolo roští. Courám se po městě, a po chvilce není už kam jít. Je tu úplně jiné klima, než v Mexiku. Je tu strašně vlhko a teplota je 32°C. Člověk se potí, i když vůbec nic nedělá. Na náměstí je malý park, který vypadá spíš jako skladiště, stavebního materiálu. Parkem se nedá ani projít. Nad parkem je hlavní ulice uprostřed, které je malá věž s hodinami. Nad ulicí je autobusové nádraží místních spojů. V budově před nádražím, jsou dvě restaurace, kde je dost lidí. Podívám se, co lidé jedí, a pak si objednáím taky něco k jídlu. Ke stolu si přisednou místní rolníci, kteří jsou typicky oblečení. Chlapi nosí košili a černé kalhoty na kšandách, černé boty a slaměný klobouk. Ženy jsou většinou v černých širokých šatech. Trochu spolu pokecáme, jako kdo odkud je atd... Během hovoru trochu sprchne. Dal jsem si jídlo, maso v tortile (maso si můžete vybrat hovězí, kuřecí nebo rybí). Tortil si můžete dát tolik, kolik jich sníte a podle toho zaplatíte. Plný

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

talíř je za 3\$. Pak se jdu podívat k řece, procházím se uličkami a na hlavní ulici se vracím kus za hotelem. Není tu co dělat, tak se vracím zpět na hotel. Ve městě není signál na telefon, tak se nedá ani poslat SMS. Večer, když se trochu ochladí, se jdu podívat do centra. Na náměstí mě odchytil jeden naháněč, který mi před tím nabízel plavbu lodí. Tentokrát mi pro změnu dohazuje nějakého průvodce za 40USD. Když neuspěje, tak žebra peníze. Se setměním se tu objevuje nějak více somráků. Nakoupím si v jednom krámku, něco k pití a něco malého k jídlu. Vracím se zpět do hotelu, kde se v recepci podívám na internet. Po návratu na pokoj, relaxuji a dopisuji deník. Odpočinek trvá jen do doby, než naproti přes ulici, nějaký šílenec vyhodí reproduktor na balkón a pustí ho na plný pecky. Takže reproduktor ani nehraje, jen chroptí. Později se zastavuje průvodce z přístaviště, jestli s ním tedy zítra pojedou nebo ne. Rozhoduji se tuto cestu vynechat a jet o kus dál.

Den 16

Čtvrtek 10. 11. 2011, 32°C, Orange Walk BELIZE, 20 m.n.m.

Dnes vstávám v 7h a balím si věci. Po nějaké chvilce se vydávám na autobusové nádraží, kam jsem včera přijel. Na autobusáku čekají dva autobusy. Jeden jede zpět do Chetumalu a ten druhý míří dál do Belize City. Nastupuji do autobusu, ve kterém už je bílých už jen opravdu poskromnu. Začíná to tu vypadat jako někde v Africe. No aspoň nějaké změna, už po těch všech mayských ruinách to nějakou chtělo. Platí se za lístek po vyjetí a jeho cena je 5 \$. Před 11h přijíždíme na autobusák u smradlavé černé stoky. Ve městě jsou už o malinko vyšší budovy asi tak 2-3 patra. Vracím se do haly nádraží, kde zjišťuji nějaké informace. Jako jak se dostat dál do Guatemaly, časy a místa odjezdů. Při tom ke mně přijde chlapík a ptá se, jestli nejedu na Caye Caulker. Dává mi nějaké kupony s adresou společnosti „Perdo“. Podle mapy, která na něm je, je to ta za tím otáčecím mostem. Po chvilce se vydávám směrem do centra k otáčecímu mostu. Ten stojí v deltě řeky. Cestou potkávám několik turistů a tak se ptám pro jistotu na cestu. Cestou vidím nějaké típky, jak drátem otevírají auto a vůbec všude se povaluje spousta unavených místních členů. Na dohled od mostu koukám na ty kupóny a všimnu si, že je na nich 10% sleva. Za mostem je přístaviště společnosti „Pedro“, tak jdu rovnou do haly. V hale je uprostřed budka, ve které se prodávají lístky na loď. Cena jednosměrná je 20 \$ a zpáteční je za 35 \$. Ukazují jen spíš ze zvědavosti ty kupóny a opravdu mi slevu započítá. Takže mě zpáteční lístek stojí 31,50 \$ s otevřeným datem návratu. Napravo od okénka jsou dva stoly, u kterých prodávají jízdenky na autobusy nebo spíš minibusy do destinací, kam často míří turisté. Jdu se zeptat na lístek, cenu a čas odjezdu do Flores nebo Guatemala. Lístek stojí 25 USD, ale musí se zamluvit dopředu, aby bylo místo. I v jednom cestopisu jsem četl o tom, že měli dost problémů sehnat volné místo v místních autobusech. Také se muselo někde přestupovat, protože nic místního přímo nejelo. Zarezervuji si místo v autobusu na neděli ráno. Pak si jdu uložit bágel k pultu. Pán mi na něj nalepí žluté pásky, kterými rozlišují, jestli pojedou do San Pedra, nebo Na Caye Caulker. Nějak si toho všimnu a informuji ho ještě jednou, že jedu na Caye Caulker. Tak se omlouvá a přelepí je za ty správné červené. Pak začne nalodování, pracovníci nakládají bagáž na přídi do podpalubí a my jdeme dovnitř lodi. Posadím se až úplně dozadu, kde už není střecha. Pak se loď odpoutá a vymanévruje z přístaviště. Pomalu vyplouvá ven z přístavu a míří na volné moře. Jakmile jsme v dostatečné vzdálenosti tak loď začne nabírat rychlost. Předek se zvedne do vzduchu a teď je to ta pravá jízda na motorovém člunu. Vlny za lodí se zvětšují a jede se pěkně rychle. Jede se na sever mezi ostrovy, které jsou porostlé mangrovňky. Okolo lodi létají kormoráni, racci a spousta jiných ptáků. Vedle mě sedí trošku opilý pán z Floridy, tak si povídáme. Na místo přijíždíme po zhruba hodinové plavbě. Cestou městem k přístavišti mi jedni turisté doporučily hotel „TOM'S“. LP doporučuje hotel „GINA“. Pobřeží ostrova je lemováno s barevnými domky a nádherným čistým mořem. Od domků do moře vybíhají mola, u kterých kotví motorové čluny. Loď zajíždí k jednomu z nich, kde má své přístaviště. Po chvíli už vystupujeme na Karibském ostrůvku. Cestou zajdu do několika hotelů, ale ceny jsou dost vysoké. V hotelu „GINK“ chtějí 35 \$ a jdu směrem k hotelu „TOM'S“. Zastavím se v hotelu „GINA“, kde je cena 25\$. Jdu se zeptat ještě do dalšího a při odchodu mi majitelka nabízí slevu. V hotelu vedle je cena 45\$ a v „TOM'S“ je dokonce 55\$. Tak se vracím do hotelu „GINA“ a nakonec je cena 26 USD (52 \$) za 3 noci na osobu. Ubytuji se a po malém odpočinku se vydávám na severní cíp ostrova, kde je bar. V baru se hraje RAGE, vedle je z levé strany malá pláž. Z druhé strany je polorozbořené betonové molo vybíhající do moře. Za barem je průrva v ostrově, která má tak 10m a za ní zase ostrov pokračuje. V průrvě se dá koupat. Je to jen jedno z několika málo míst, kde je taková malá pláž. Průrvu vytvořil hurikán a tím ostrov rozdělil na dva menší. Okolo v moři jsou všude korálové útesy a prý se to dá po nich obejít. V průrvě je silný proud, ale přeplavat se dá, nicméně s fotoaparátem to na zkoumání asi nebude. Místní to nedoporučují, prý kvůli komárům. Trávím nějaký čas u baru

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

a koupáním se v moři. Je to tu paráda prostě relax. Vracím se zpět do města a procházím si dvě hlavní ulice s uježděným bílým pískem. Je tu několik obchodů, spousta hotelů, restaurací a potápěčských center. Potápěčská centra nabízejí výlety různých délek na korálové útesy. Obcházím je, zjišťuji nabídky a ceny. Zastavím se v jedné restauraci na jídlo, je to tu docela drahé, ale jde to. V jedné kanceláři, která je naproti restauraci mají šnorchlování za 25 USD se třemi zastávkami na 3,5h. Ostatní nabídky jsou pak delší a dražší. Myslím, že 3h v moři i když je, to tu docela teplé bude určitě stačit. Ve městě jezdí jen golfové vozíky, tak je tu naprostý klid. Opravdu ideální místo na odpočinek. Podél moře jdu kus na jih ostrova za letiště. Na molech sedí volavky, pelikáni, kormoráni a spousta dalších ptáků. Také se tu okolo povaluje mnoho prázdných velkých mušlí, které nejsou z venku nijak zajímavé. Zato vnitřek je nádherně růžově žlhaný a hladký. Na jednom místě vidím rybáře kuchtat žraloka. Dál cesta vede mezi mangrovňky a jinak už tu nic moc není. Vracím se zpět do hotelu, a na pokoji se natáhnou. Později k večeru se vydávám do města. Zajdu na internet, který tu stojí 4 \$ za 30min. Je tu hodně Vietnamců a krámků v jejich klasickém stylu. Na druhé ulici najdu restauraci, kterou vlastní také Vietnamci a najím se tu i s pitím za 9 \$. Je to klasika, jakou jsem si dával ve Vietnamu a okolních státech při své poslední cestě. Fried rice. Jdu se ještě cournout večerním městem, kde se nic neděje. Všichni se tu buď prochází anebo vysedávají v restauracích. Po procházce ostrovem se vracím zpět do hotelu, jdu si dát sprchu a pak spát.

Den 17

Pátek 11. 11. 2011, 32°C, Caye Caulker BELIZE, 0 m.n.m.

Vstávám po 7 h a odpočívám v hotelu na pokoji. O něco později se vydávám do města zjistit, jestli mají fotoaparáty pod vodu. U několika Vietnamců je najdu, dokonce si mohu vybrat z několika značek. Cena se pohybuje okolo 30 \$. Kousek od mého hotelu na té samé ulici, je potápěčské centrum „Mário's“, do kterého zajdu. Koupím si 3h šnorchlování za 52 \$ (26 USD) a zaplatím to kartou. Mám ještě chvíli času tak si zajdu koupit ten fotoaparát za 29\$ do obchodu přímo naproti mému hotelu. Vracím se zpět do Mario's, kde si vyberu brýle, šnorchl a ploutve. S vybavením se vydávám na molo, které je v moři před kanceláří. Tady čekám, až přijede můj motorový člun. Přijede sem ještě několik turistů. Jako první odjíždí skupina s dětmi, na půldenní výlet. Postupně se dostaví i zbytek naší posádky. Je nás 9, jsou tu Kanaďani, Němci a já. Odplouvá se v 11h a jede se přímo na korálový útes, který je asi 1,5km od břehu. Zajede se na první místo, kde se šnorchluje hodinu. Je to klasický korálový útes se spoustou korálů a ryb. Náš průvodce, nám ukazuje, kde co ve vodě, potápí se a občas něco vyloví. V jednom místě se potopí k nějaké malé jeskyni, kde bydlí Muréna. Ta při obraně svého obydlí vyplave celá ven a útočí na vetřelce. Plaveme okolo útesu, prohlížíme si korálové ryby, humra, a dokonce i jednoho žraloka. Korály jsou tu podobné jako jinde, jen jsou o dost větší. Jiné jsou akorát obrovské koule, které leží na dně v písku a další které vypadají jako obrovské listy pohybující se v proudu. Po hodinové prohlídce prvního místa se vracíme zpět k lodi, a jedeme na druhé místo. Tam se potápíme asi v metrové hloubce s rejnoky a žraloky. Rejnoci mají tak metrové rozpětí a z lodě vypadají jako černé fleky. Pod hladinou vypadají už úplně jinak a obzvláště i 2,5m velcí žraloci. Budí respekt, člověk má pomalu strach se potopit mezi ně do vody. Pomalu tam vlezou plný respektu. Po nějaké době zjišťuji, že jsou na turisty zvyklí. Průvodci hází do vody ryby, tak je pod lodí pěkně rušno. Občas do vás některý žralok i vrazí. Podařilo se mi přišlápnout i rejnoka. Po čase stráveném mezi nimi, jsem si žraloka pohladil. Nakonec jsme s průvodcem jednoho vytáhli v náručí nad hladinu. Je to úžasný zážitek, jaký jsem ještě nezažil. Po hodině odplouváme na třetí místo a po cestě dostáváme občerstvení ve formě pití a ovoce. Poslední místo je korálový útes z části vykukující nad hladinu. To tvoří pod hladinou, všelijaké zátoky a laguny, kterými se dá různě proplouvat. Korály jsou tu podobné jako na prvním místě. Ve 14h se vydáváme na zpáteční cestu. Zajdu zpátky do kanceláře odevzdat zapůjčené vybavení. Ještě pokecám chvíli s majiteli o tom jak se mi šnorchlování líbilo. Je to opravdu úžasný zážitek a stojí za to sem kvůli tomu přijet. Moc se mi to líbilo. Vracím se do hotelu a jdu si dát sprchu. Když mi uschnou kraťasy tak se jdu podívat na konec ostrova do Rage baru. Potkám se tu s Kanaďankou z lodí, tak tu spolu chvíli posedíme a hodíme řeč. Několikrát se ještě vykoupu v moři a pozoruji z mola v čisté vodě hejna ryb. K večeru se vracím do centra a zajdu k Vietnamce na jídlo. Dám si smažené kuře s rýží. Po večeři se jdu kouknout na západ slunce na druhé straně ostrova, která už není tak honosná. Jsou tu spíše buňky a staré dřevěné domky, ve kterých bydlí místní občané. Slunce zapadá za mraky tak není stejně nic vidět, vracím se do hotelu a cestou jdu okolo elektrocentrály, která vyrábí elektřinu pro celý ostrov. Dělá pěkný kravál, litují lidi, kteří bydlí vedle. Nějak mě začalo bolet lýtko, asi se na něm podepsalo tříhodinové plavání s ploutvemi. No uvidíme, jak to bude vypadat zítra. Začíná přšet a během chvílky je z toho liják.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:
www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

Den 18

Sobota 12. 11. 2011, 27°C, Caye Caulker BELIZE, 0 m.n.m.

Probouzím se v 7h, ale válím se, což mě zabere čas asi tak do 9h. Venku je zataženo a fouká vítr. Vypadá to, že dnes to venku nebude nic moc. Vydávám se na jižní část ostrova, kde má být přírodní rezervace. Cesta tam připomíná procházku smetištěm. Cesta vede podél pobřeží a z obou stran je lemovaná zhruba 2m roštím. Po cestě a okolo ní pobíhá spousta ještěrek, u moře jsou vidět volavky nebo pelikáni. Jinak tu nic zvláštního není. Ve spodní části ostrova, procházím okolo několika domků. Za jedním se cesta úplně ztrácí. Dojdu až k ceduli, na které je napsáno „soukromí pozemek-nevstupovat“. V roští okolo je stejně voda a tak se už nikam jít nedá. Nezbyvá nic jiného než vrátit se stejnou cestou zpět. Do města jdu přes letiště, na kterém se chvilku zastavím. Je tu jediná dřevěná budova, která slouží pro všechno. Chvilku koukám, jestli nepřiletí nějaké letadlo, nic se ale neděje, tak to po chvilce vzdávám a jdu do města. Zastavím se na hotelu. Venku se přežene menší deštík. Zbytek dne jsem chtěl strávit u moře, ale protože neustále poprchává tak to nejde. Později, když přestane, zajdu na severní část ostrova k baru na pláži, posadím se na polorozbořený betonový molo a jen tak relaxuji jako všichni tady. Nic jiného se tu stejně dělat nedá. Po malé chvilce se opět zatahuje, od moře se žene nějaká bouřka. Vracím se do města, abych se měl kde schovat před deštěm. Sotva ujdou malý kousek, začne pěkně lejt. Tak se schovám pod jednou terasou, dokud to trochu nepoleví. Za menšího deště jdu do hotelu a cestou si koupím v potravinách ANANAS. Stojí zhruba stejně jako u nás 5\$. Stále se tu točí přeháňky se slejvákem. Posadím se na verandě a postupně sním ananas. Vzadu za hotelem, majitelé rozbíjejí kokosy, které se tu všude povalují. Jdu se tam podívat a také jeden dostanu. Čerstvý vypadá a chutná úplně jinak než na co jsme zvyklí od nás. Zajdu na net a potom na večeri k Vietnamce do restaurace „Panda“. Najím se i s pitím za 9\$. Po jídle se jdu podívat do centra. U prodavačů na pláži koupím nějaký suvenýr. Zastavuji se na hřišti, kde místní kluci hrají basket. Už se těším, až se na nějaký zápas NBA podívám v TV. Vracím se na pokoj, jdu si dát sprchu. Dopíše deník a později jdu spát.

Přes den jsem zašel do kanceláře nabízející plavby ke korálovým útesům a na šnorchlování. Zjistil jsem, že se dnes plavby vůbec nekonaly, kvůli nepříznivému počasí. Včera jsem přemýšlel, jestli mám jet hned anebo to nechat na dnešek. Můžu být rád, že jsem to nenechal na dnešek, toho bych určitě dlouho litoval.

Den 19

Neděle 13. 11. 2011, 34°C, Caye Caulker BELIZE, 0 m.n.m.

Vstávám v 7h a balím věci. V noci pod oknem řvali nějaký opilci a kšeftovali s fetem. Naštěstí to netrvalo dlouho, ale i tak to stálo za to. Nesnáším tuhle feťáckou pakáž. Dnes se venku dělá hezky a nebe je konečně bez mráčku. Jdu zkontrolovat na dvůr svůj ručník, ale je stále mokrý, tak ho tam nechám a vezmu si ho při odchodu. Snad do té doby trochu proschne a nebude mi smrdět v batohu. Vedle mají u zdi baru pověšené dva motory V6 Yamaha 200. Koukám na výrobní štítky, ze kterých se dovídám, že každý motor má 200 koní. Už se nedivím, že ten člun tak letí. Tím co jsme jeli na potápění tak ten měl 2 motory. Zajdu ještě za paní domácí, vrátit klíče. Sbalím ručník a po 8h se vydávám na cestu do přístavu. Zajdu na molo, kde čekám na loď. V 8:30h přijíždí loď ze San Pedra, vyloží některé cestující, pak se nalodíme my. V 8:45h opouštíme ostrov a jedeme zpět do Belize City. Na lodi se setkávám s Kanadany, se kterými jsme se byli potápět. Míří na letiště a letí domů. Do přístavu přijíždíme v 9:30h. Mám trošku strach abych stihl zarezervovaný minibus do Flores. Po přistání se hned vydávám do společnosti, kde jsem si rezervoval lístek, aby věděli, že jsem tu a neodjeli beze mě. Jinak bych musel shánět něco jiného anebo počkat do dalšího dne. V kanceláři zaplatím lístek za 25USD. Nakonec ještě čekám v kanceláři, až do 10h. Přijede minibus, což je něco jako náš tranzit asi pro 10 lidí. Nasedneme a vydáváme se na cestu. Projedeme městem a míříme ke Guatemalským hranicím. Krajina se mění, okolo je spousta zeleného roští. Později se z roviny začnou zvedat malé kopce porostlé džunglí. Zajímavé jsou vesničky v horách. Projíždíme San Ignacio, kde je zajímavý jednosměrný most přes řeku Macal. O kus dál stojí druhý starý most, který slouží pro opačný směr jízdy. Ve 12h přijíždíme na hranice. Jelo se asi 2h i se zastávkou. Na hranicích se hned vydávám k okénku pro odbavení. Zase se platí výstupní poplatek 37,50\$ (platím 20USD bankovkou a dostávám na zpět 5\$) ty už asi nikde nevyměním. Pak přejdu na Guatemalskou stranu, kde se pro změnu platí vstupní poplatek 3USD. Což je docela přijatelné. Naše batohy zůstaly celou dobu v minibusu a

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

nikdo je nechtěl ani vidět. Venku je asi 34°C a pěkně vlhko. Je to pěkná změna oproti teplotám u moře. Čekáme u autobusu na zbytek cestujících. Přidává se k nám ještě nějaká Guatemalská holka. Na hranicích není nikde asfalt, vypadá to tu jako velké staveniště. Vracíme se zpátky do autobusu, kde je pro změnu pěkná kosa. Projíždíme po rozestavěném mostě a vydáváme se na první km Guatemalou. Po chvíli se asfalt zase objeví, tak se jede o něco rychleji. Po další chvíli asfalt zase zmizí. Následuje tankodrom. Takhle se to opakuje celou cestu, až do Flores. Zastavujeme na začátku Santa Eleny u supermarketu, který vypadá jako u nás, nebo v Německu. Děláme si tu menší pauzu, a turisté z autobusu si jdou vybrat peníze z bankomatu. Pak jedeme do centra, kde zastavujeme u cestovní kanceláře, před mostem vedoucím na ostrov Flores. Tady vystupují ti, co chtějí jet do Tikalu ještě dnes. Dá se totiž ubytovat ve vesnici kousek od vstupu do parku. My ostatní jedeme na ostrov uprostřed jezera. Minibus každého odveze do hotelu, který si vybral. Já si najdu některý sám, tak se nechám vyložit u jednoho, kde vystupují skoro všichni. Obcházím hotely a všechny se pohybují tak okolo 70Q (Quetzal). Nakonec se ubytuji v jednom hotelu v horní části ostrova s názvem Dona Goya za 80Q (zkoušejí zvednout cenu, podle toho o kterou místnost se jedná). Cestou jsem viděl rykšáka, jak vyložil turistku, která zaplatila předem, a on ji nechtěl vrátit zbytek peněz. Silně mi to připomíná Asii. Po ubytování, se vydávám do města. Koupím si vodu v supermarketu za 8Q. V jedné směnárně si vyměním peníze. Vracím se zpátky do hotelu, kde zaplatím za dvě noci. Už tu funguje i telefon. Projdu si celý ostrov kolem do kola. Silnice jsou v kruhu. U vody je promenáda, nejdražší hotely a restaurace pro turisty. Uprostřed ostrova, na vrcholu kopce je náměstí s klasickými koloniálními domy a kostelem. Uprostřed je malý park a fotbalové hřiště. Také tu je obrovský vánoční strom. Vracím se zpátky k mostu a jdu se podívat do Santa Eleny, která je za mostem. Začátek je stejně honosný jako Flores. Je tu Mc Donald a spousta jiných center. Jakmile přejdu velkou křižovatkou, ocitám se v jiném světě. Okolo silnice stojí stánky z vlnitého plechu, u kterých místní pálí, co se dá a všude se povaluje šílená spousta odpadků. Vzadu za tím by mělo být autobusové nádraží. Potkávám kluka, který mi vysvětluje, kde co je. Do tmy to na autobusové nádraží už nestihnu, tak se rozhoduji vrátit se zpět k mostu. Od kluka se dovídám, že lístek by měl stát 60-80Q do Rio Dulce. Dojdeme spolu až na křižovátku s hlavní silnicí. Tam se spolu rozloučíme, protože on bydlí v hotelu, co je na této křižovatce. Zajdu na protější stranu ulice, kde vidím místní restauraci. Zajdu do ní na večeři. Výborně se najím za 50Q. Za tmy se vracím zpátky přes most na Flores a do mého hotelu. Před hotelem jsou urvané dráty, tak nefunguje elektrika. Chvilku se tu posadím a pozoruji chlapíka, který leze po sloupu elektrického vedení a snaží se ho opravit. K tomu mu svítí druhý ze silnice obyčejnou baterkou. Zastavím se na hotelu. Tam se převléknu a jdu ještě do města koupit nějakou vodu. Jdu podél nábřeží, okolo jezera, kde chvilku posedím. V malém supermarketu koupím vodu a něco k snědce za 13Q. Na zpět se vracím přes náměstí. Koukám na vánoční strom, který v noci svítí různými barvami. Udělám si několik fotek a koukám na kluky, jak tu na hřišti hrají fotbal. Všude okolo posedává spousta lidí a pozorují to samé. Panuje tu taková večerní pohoda. O něco později se vracím zpět do hotelu, naprosto zpoceny. Venku i teď večer je stále teplo a vlhko. Člověk se tu potí, i když nic nedělá. Kousek před hotelem potkám jednoho prodávče lístků do Tikalu. Domlouvám se s ním, že mi ho sežene na zítřejší ráno. Pojedeme v 7h a návrat je otevřený. Cena je 60Q, takže jedna cesta vychází na 30Q. Někteří prodávči lístků mi to samé nabízeli i za 120Q. Pak už konečně dojdou do hotelu, kde si dám sprchu a dopíši deník.

Den 20

Pondělí 14. 11. 2011, 34°C, Flores Guatemala, 110 m.n.m.

Vstávám v 6:30h a balím si věci, které budu potřebovat na dnešní celodenní putování po Tikalu. Před 7h jdu na recepci, kde čekám na minibus. Ten mě tu má v 7h vyzvednout a jet pak přímo na naleziště. Čekám a v 7:20h se stále nic neděje. Tak se domlouvám a recepčním v hotelu a voláme do společnosti, u které mám koupený lístek. Společnost se jmenuje „San Juan“ a u té se dozvím, že můj zprostředkovatel to tam zapomněl včera večer nahlásit a tak o mě nevěděli. Domlouváme se, že mě vyzvedne další autobus v 8h. Tím pak pojedou. Čekám v recepci a kouknu se při tom na internet, který tu je volně k dispozici návštěvníkům hotelu. V 8:15h minibus stále nikde a tak už začínám být trochu nervózní. Počkám tu taky s nějakými místními motorkáři, kteří se tu zastavili na snídani. Po malé chvíli projede kolem minibus s nápisem společnosti na zadním okně. Hotely se jménem „Dona Goya“ jsou tu dva a on samozřejmě zastavuje u toho druhého. Tak jdu za ním a chlapík z minibusu už na mě mává. Říkám mu v žertu, že už čekám hodinu a nerad bych čekal na další. On se mi pak celou cestu až do Tikalu omlouvá. Cestou nám vypráví o vzniku a objevení Tikalu, že prý bylo centrem Mayské civilizace. Prý je zatím odkryto zhruba asi jen 20% a zbytek je stále ukryt v džungli. Jedeme ještě společně

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

s jedním Francouzem, který žije v Montréalu a Argentincem. V minibusu od nás naháněč vybere 150Q na vstupné. No zajímalo by mě, co mají za lubem. Cesta trvá asi 1,5h a přijede se k bráně, kde nás vítá cedule s nápisem Národní Park Tikal. Od brány se pak jede 15km džunglí, kde jsou akorát nejrůznější cedule upozorňující na nejrůznější zvířata. Jako jsou například hadi, tetřevi, jaguáři a tak různě. Zastavujeme u visitor centra, kde vystupujeme a jdeme se tam všichni podívat. Zastavíme se u plastické mapy parku, kde nám náš průvodce vysvětluje, kde co je a kudy je nejlepší jít. Od mapy jdeme vlevo okolo malého jezera s krokodýly. Tím obejdeme prodejnu lístků a už je mi to jasné proč to vybrání vstupného předem v busu. Jsme na vyšlapané široké cestě vedoucí od parkoviště k velkému stromu. Je to obrovský majestátný národní strom. Pod ním se na chvíli zastavíme. Na opačné straně je bouda, kde se kontrolují lístky. Náš průvodce tam něco zahuhlá a jsme vpuštěni dál do parku. Tím je to jasné, mají to domluvené a za určitou provizi, kterou shrábnou do kapsy a nás pustí dál bez lístků. Za boudou se cesta rozděluje do tří směrů, ukazuje nám, kterou se dostaneme do nejbližšího chrámu v zóně Norte (Skupina P). Zde se nás ptá, jestli chceme průvodce anebo jestli dál půjdeme sami. Rozhodujeme se jednoznačně, že dál jdeme sami na vlastní triko. Od toho je nezávislé cestování, projít si vše tak jak nám to vyhovuje a ne aby nás někdo popoháněl. Cestou procházíme džunglí, zahlédneme několik zajímavých ptáků a opic. Cestou procházíme skupinami R a Q, kde je několik pozůstatků menších staveb a jedna malá asi pěti stupňová a okolo je několik stél. Dále pokračuji džunglí k velké pyramidě v zóně Norte. Vstoupím na malou mýtinu před pyramidou a po schodech vedoucí po úbočí pyramidy se dostanu na její vrchol. Z pyramidy je odkrytý jen vrchol s několika posledními schody a obětní místností na jejím vrcholu. Na vrcholu místnosti je pak obrovská kamenná deska, která spolu s místností vykukuje nad okolní džunglí. Okolo jsou pak vidět vrcholy dalších pyramid na centrálním náměstí. Prohlédneme si vršek a na chvíli se tu posadíme a koukáme na okolí. Pohled je to nádherný. Po návratu dolů na mýtinu se vydávám cestou k části nazvané ztracený svět „Lost World“. Té dominuje Tepl IV. To je nejvyšší pyramida a měří 70m. Na vrchol vede obrovské schodiště, které má po obou stranách malou zídku a mohutně vyčnívá před pyramidou. Na vrcholu je místnost s kamenným vrcholem sahající do této ohromné výšky. Před pyramidou nějaký místní šaman pálí kde co a tak je tu brutální zápach a kouř. Na pyramidu se nemůže a tak se člověk musí spokojit jen s pohledem ze spodu. Slunce je zrovna za pyramidou a tak něco vyfotit je docela problém. Pyramida je černá a pozadí zase bílé, no doufám, že z toho aspoň jedna vyjde. Potom se vydávám do části napravo od cesty Calzada torezzer. Je zde několik dalších pyramid se širokým schodištěm a trošku polorozbořeným vrcholem. Okolní menší pyramidy jsou zarostlé v džungli a jsou porostlé vrstvou mechu. Jsou tak zajímavě zeleno černé. Procházíme všechny chrámy, kterých je tu opravdu spousta, také tu byly obchody a podobné stavby. Také je tu mnoho zvířat, jako opice, jezevci a další. Prolézám vše, co se dá, ale je to vesměs pořád stejné, pak se vydávám na centrální nádvoří, kterému dominují dvě naproti sobě postavené pyramidy. Nalevo od nich je Akropolis Norte, což komplex několika budov s několika patry a spoustou menších pyramid. Okolo je spousta stél a také je tu příkop. Budovy se dají prolézat všude možné a sloužili jako pohřební komplex. Po prohlídce se vydávám do Jížní Akropole. Chvilku posedím na centrálním náměstí a vychutnávám zdejší atmosféru. Pak se vydávám ke skupině G a F, kterou tvoří už jen několik menších budov komplexu. Cestou vedoucí vlevo do džungle se vracíme zpět k budce, kde jsme koukali na ten veliký strom. Po cestě se vracíme zpět na parkoviště. Jsme tu ve 14:30h a čekáme na autobus do 15h. Přijede jeden autobus, tak do něj nastoupíme a vydáváme se stejnou cestou zpět do Flores. Cesta zpět nám trvá 1,5h a u hotelu jsem v 16:30h, kde se rozloučíme s ostatními spulucestujícími, se kterými jsme dnes strávili celý den. Zajdu si ještě koupit vodu do supermarketu a ve směnárně si vyměním 50 USD za 370Q. Zastavím se na hotelu a jen s fotoaparátém se vydávám na nábřeží, kde na zídce u jezera čekám na západ slunce. Udělám několik fotek a pak se vydám do restaurace, na břehu jezera na večeři. Najím se tu za 35Q, ale mají zde poplatek couvert 4Q. Jdu se ještě projít večerním městem a později se pak vracím zpět do hotelu. Na recepci u internetu pokecám s jedním Němcem z Lipska. Jdu si dát sprchu a odpočívám na pokoji, kde dopíši deník a později jdu spát.

Den 21

Úterý 15. 11. 2011, 34°C, Flores Guatemala, 110 m.n.m.

Vstávám po 7h balím věci pro další cestu. Z hotelu vyrážím v 9h a jdu k mostu vedoucímu do Santa Eleny. Jdu po hlavní ulici, přes křižovatku směrem k autobusovému nádraží. Za křižovatkou jsou po obou stranách ulice stánky pod vlnitým plechem. Okolo je mnoho hotelu. Trhovci tu prodávají všechno možné, především však ovoce a zeleninu. Cestou si koupím nějaké ovoce. Na autobusové nádraží přicházím v 9:30h. Venku je naprosté

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

dusno, tak dorážím totálně propoceny. V hale autobusového nádraží se převléknu do suchého a čitého. Potom zajdu k okénku koupit lístky na autobus do Rio Dulce. U jednoho okénka lístek stojí 150Q a u vedlejšího 65Q. Společnost s levnějším lístkem má odjezd v 9:45h. Tak je koupím na tento spoj. Hned na mě volají, abych si šel dát batoh do autobusu. Jdu si sednout do autobusu, ale čekáme až do 10:20h. V autobusu je zase hrozný vedro, tak jsem během chvilky, jako když mě poleje. Vyrážíme na cestu. Okolní krajina se postupně mění na kopce a vysoké stromy. Silnice je úzká a samá zatáčka. Občas projíždíme nějaký Check point, ale nikdo nás nezastavuje. Po cestě zastavujeme jen v několika městech. V jednom jedeme kolem letiště, pozoruji místní, jak chodí a jezdí po runwayi. On je to spíš takový pruh hlíny, který se ve zdejších podmínkách hodí pro cokoli. Do Ria Dulce přijíždíme po 4h ve 14:30h. Autobus zastavuje na hlavní ulici před mostem. Kromě hlavní ulice, tu toho moc není. Po vystoupení z autobusu, se na mě vrhnou naháněči a nabízejí mi cestu do Livingstounu. Jezdí tam jen loď. Já hledám hotel, ale všechny stojí přes 120Q. Nějaké mi doporučuje i jeden cestující z autobusu, se kterým jsem se po cestě několikrát bavil. Nakonec najdu jeden hotel v druhé ulici napravo od mostu, kde cenu usmlouvám na 100Q. Platím za dvě noci. Hotel je kousek od řeky, ale i tak je tu vedro a vlhko. Venku se nedá v tomhle klimatu skoro nic dělat. Místní také nic moc nedělají. Jen se tak povalují a čekají, až někdo přijde. Jdu se podívat do města, projdu si hlavní ulici, kde jsou trhy a pak se jdu podívat nahoru na most. Cestou jsem si koupil banány za 5Q (jeden tu stojí 0,5Q). Z nejvyššího místa mostu koukám na okolí, na celé jezero i město. Dole pod mostem létají ptáci, tak je zkusím vyfotit. Udělám několik fotek, celého okolí. Po nějaké době se vrátím zpět do města a jdu se podívat do rybářského přístavu. Zkousím tu komunikovat s rybáři, ale neumí ani slovo Anglicky. Posílají mě do přístavu pro turisty, který je vedle mostu a kousek od mého hotelu. Jdu se tam tedy podívat a zjišťuji, že lístek na plavbu do Livingstounu stojí 125Q jednosměrný a 200Q zpáteční. Což se mi zdá docela dost, za projížďku lodí po jezeře. Nepodaří se mi sehnat nic levnějšího. Když se ptám na okružní cestu po jezeru tak nechápou ani co chci. Umí jen svých několik vět, aby z turistů vytáhli prachy a tím to končí. Zastavím se chvilku na hotelu a později se vydávám do města. Najdu nějakou restauraci, kde se najím za 35Q. Restaurace je přímo na hlavní ulici v prvním patře a z ulice tam vedou jen schody. Hned vedle je velký supermarket, kde se zastavím po jídle koupit si ještě něco k pití. Na konec si musím koupit nějakou citrónovou limonádu o objemu 1galon. Sladká limonáda mi sice bodne, ale v tomto teple je lepší jen voda. Tu bohužel neměli, už ji asi vyprodali. Nenašli jsme ji ani s prodávacem. Koupím ještě nějaké drobnosti a dohromady nechám v supermarketu 13Q. Večer už za tmy se vracím do hotelu. Relaxuji a dopisuji deník. Potom jdu spát.

Den 22

Středa 16. 11. 2011, 35°C, Rio Dulce Guatemala, 15 m.n.m.

Vstávám před 8h a dnes v noci jsem toho moc nenaspal. Můj spolucestující, totiž v noci vymyslel, že jen jeho koušou nějaké mouchy, které dokážou prolézt sítkou v okně. Řešení vymyslel takové, že pomůže pouze blikající televize, u které chcípnu. Tak mi to celou noc blikalo do očí a nedalo se skoro vůbec spát. Zato on chrápal jak zabítý a ráno si ještě stěžuje, že se vůbec nevyspal. V 8:30h se vydávám do centra. Tam je jedna větší křižovatka ve tvaru písmene „T“. Z té odjíždějí místní minibusy. Hledám nějaký, který jede ke Španělské pevnosti San Felipe, která je asi 3km daleko od města. Byla postavena v roce 1652 na obranu před piráty. Autobusů tu stojí několik a hned za pomoci místních najdu ten správný. Čekám, až se naplní a pak se odjíždí. Normální cena je 3Q, ale náš řidič je vyčůraný a cítí příležitost, jak pumpnout turisty. Tak cenu natahuje na 10Q, nechce vrátit a tvrdí, že turisté za to samé platí 5Q. No to je samozřejmě naprostá blbost, ale nadá se nic dělat. Tohle je klasika, vždy to chce mít u sebe drobné. Doufám, že na zpáteční cestě pojede také on a já mu za ní dám pak jen 1Q. Projede se malou vesničkou a zastavujeme na křižovatce. Silnice vede doleva a k pevnosti ukazuje cedule doprava. Jdu ke vstupní bráně, kde se i kupují lístky. Vstupné je 20Q. Po zaplacení jsem vpuštěn do pěkného parku. Z obou stran je jezero a tak je park na menším poloostrově. Na jeho samotném konci je pevnost oddělena od poloostrova vodním příkopem s padacím mostem. Pevnost je to malinká po stranách má dvě věže a kolem dokola je obehnaná hradbami. Projdu do pevnosti, kde mi ještě jednou zkontrolují lístky a pustí mě dovnitř. Uvnitř je spousta místností a malé nádvoří obehnané malým ochozem se stříškou. Na střeše jsou tašky stejně jako na věžích a jedné menší střeše uprostřed na vrchu pevnosti. Střechu podepírají dřevěné sloupy. Vypadá to hodně zajímavě. Procházím labyrintem chodeb a tunelů. Je tu několik místností ne moc velkých a všemožně mezi sebou propojených sklepními chodbami. Některé jsou na úrovni vody a tak je v nich na zemi trochu vody, ale chodit se v tom dá. Procházím je, některé za pomoci blesku ve fotoaparátu. Největší je místnost vzadu, která je pod půlkruhovým nádvořím. Toto nádvoří je na opačné straně pevnosti než, kde je

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

vchod. Je postavené mezi dvěma věžemi a vykukuje tak do průplavu před ním. Je obeháno hradbami a v každém výklenku je dělo. Děla jsou i na všech věžích a hradbách. Trávím průzkumem pevnosti čas do 12h. Je to paráda, že tomu člověk může věnovat, tolik času kolik jen chce. Pak jdu ven do parku. Napravo od pevnosti je ještě jedno stanoviště s děly přímo u vody. Jdu se tam podívat a udělám si nějaké foto pevnosti z venku. Koukám, jak přijíždí skupina turistu, kteří si zaplatili plavbu lodí. Vyběhnou z lodě do parku a pak do pevnosti. Zhruba za 15min už jdou zpět na loď. No dostihy to bych se z toho zbláznil. Po odpočinku v parku se pomalou procházkou vracím zpět ke vstupní bráně. Jdu na stejné místo na křižovatce, kde čekám na autobus zpět do Rio Dulce. Autobus přijede, ale jede jiný řidič. Jedu za normální cenu bez problémů za 3Q. Říkám řidiči, že chci jet do El Estor, tak mi na kraji města zastaví autobus jedoucí v protisměru a přeloží mě do něho. No super aspoň nemusím nikde čekat. Hned na kraji města je křižovatka, kde se jede na druhou stranu okolo jezera až k horám na obzoru. Cena je 15Q, po cestě projíždíme jen jednou větší vesnicí Finca el Paraiso, která je podle tachometru v autobusu 30km od Ria Dulce. Kousek za vesnicí mě vyhodí a ukazuje na jednu budovu s restaurací. Tak jdu tam a dál podle šipek k řece. U cesty jsou nějaké místní výběřčí a prodejci lístků za 10Q. Nemá na zpět a tak se domlouváme, že mu zaplatím až při zpáteční cestě. Cesta vede do džungle a okolo řeky. Na druhé straně je vesnice, kde místní perou prádlo nebo se koupají. V džungli je spousta komárů, a jakmile se zastavím, že udělám nějaké, foto bez milosti se na mě vrhnou. Dojdu k vodopádu, nejprve se na něj podívám ze shora a pak jdu po schodech dolů k řece, v laguně do které vodopád padá. Je tu několik lidí. Dohromady je nás tu tak do deseti (asi 6). Vodopád je termální a jeho teplota je mezi 60-70°C. Je asi 12m vysoký a padá do řeky pod ním, která je pěkně studená. Také je tu hlídač, který tu dohlíží na věci, protože se dá pod vodopádem koupat, tak aby někdo někomu něco neukradl. Lezu do vody, která je studená a jdu na druhou stranu. Je tam malá jeskyně, kterou proudí pára od vodopádu, tak je to v ní jako v sauně. Také je v ní málo vody, za ní už se dostávám přímo k vodopádu. Voda u skály se míchá s vodou z vodopádu a tak je tu v laguně pěkně teplá. Nedá se tu plavat, jen tak stát a nechat na sebe stříkat horkou vodu, anebo stát ve stoupající páře z laguny. V jeskyni je i několik menších krápníků. Vodopád je uprostřed džungle a tak je to velice zajímavý zážitek. Několikrát se tu vykoupu a pak se rozhodnuji po protější stěně vyšplhat mezi kořeny stromu na druhou stranu. Chci se jít podívat, odkud to pramení. Zase tak daleko to být nemůže, protože by voda nemohla být zase tak teplá. 12m nahoru po mokré skále a klouzavém bahně v sandálech není nic moc výstup, ale s trochou opatrnosti se to dá zvládnout. Jdu okolo malého potůčku po bahnité cestě asi 100m, než se dostanu k malé tůňce. Tady se to rozděluje a ze země pramení tak vařící voda, že se jí nedá skoro ani projít. Voda je nádherně čistá. Nikam jinak se už se stejně nadá jít a tak se zase vracím zpět k vodopádu. Slezení po stěně je taky docela zábava, možná větší než lezení nahoru. Ještě tu chvíli pobudu, času mám dost. Pokecám tu s Němci od francouzských hranic. V 15h se vydávám na zpáteční cestu. Po cestě zaplatím vstupné a projdu okolo restaurace, ve které nikdo není, na silnici. Čekám, až pojedou kolem minibus a vezme mě sebou zpět do města. Jdou okolo děti nesoucí dříví. Tak spolu chvíli blbneme a já si udělám několik fotek. Vytahuju nějaký naše české kováky a tak je zkoumají, co to je. No tohle ještě asi neviděli. Pak jede okolo minibus, zastavím ho a jedu se zpět. Ve městě zase vystupuji na křižovatce a jdu do banky vyměnit si nějaké peníze. Cestou zpět zajdu do supermarketu, kde si koupím vodu. Galon mají za 6,65Q. Procházím trhem s ovocem a jiným jídlem zpět k hotelu. Když jsem na jeho konci u mostu tak přijede tahač vezoucí na návěsu buldozer. S tím vším projíždějí mezi stánky a lidmi. No je to opravdu zážitek. Zajdu si na pokoj odnést nepotřebné věci a dopsat deník. Když se stmívá, vydávám se zpět do centra udělat několik fotek města a trhu. Potom jdu do restaurace „Polo Specialist“ na něco k jídlu. Dám si tu na hlavní třídě nějaké kousky kuřete s přílohou za 30Q. Na trhu si ještě koupím pomeranče za 2Q. Vracím se zpět k hotelu, cestou vidím jak na osvětleném hřišti pod mostem, kluci hrají fotbal. Docela jim to jde, i když mě fotbal nic neříká, je to docela nudná hra na můj vkus. Chvilku tu posedím a pak se vracím do hotelového pokoje a jdu spát.

Den 23

Čtvrtek 17. 11. 2011, 33°C, Rio Dulce Guatemala, 15 m.n.m.

Probouzím se v 6:30h a venku už nějaký čas zase pěkně leje. Z mostu přes řeku je slyšet zase kravál od brzdících kamionů, kteří brzdí motorem na jeho klesání. Můj kolega se nemůže vyhrabat z pokoje, neustále musí čumět na TV. Z hotelu se tedy dostaneme až v 8:30h. Na autobusové nádraží dorazím před 9h. Pořád se na střídačku mění počasí, chvilku svítí slunce a pak zase prší. Na nádraží zjišťuji, že autobus odjel v 8h a další jede až ve 12h. Nezbude nám nic jiného než počkat. Jdu se tedy ještě projít po městě. Na trhu si koupím banány a zajdu si ještě na internet. Zbytek času trávím na autobusovém nádraží. Tam pozoruji asi čtyřletého kluka, jak se

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

válí po zemi a je špinavý jako prase. Dostane nějaké drobné a za chvíli je zpět s křupkami. Před odjezdem autobusu, dostane ještě nějaké drobné, ale s tím že si má koupit něco k jídlu. Po 12h přijíždí autobus. Naložím batoh a duchapřítomně si dovnitř беру mikinu. Ve vnitř je opět mrazák, tak se nějaké oblečení bude hodit. Za chvíli se vydáváme na cestu a míříme přes most na druhou stranu. Venku začíná pěkně pršet a tak cestou koukám na zatopené silnice, jak se mění v řeku a všude okolo jsou slušné rybníky. Okolo silnice jsou bahnitě srázy, tak čekám, kdy se nějaký utrhe a zavalí silnici. Netrvá to dlouho a na silnici se začnou objevovat kameny. Musíme mezi nimi kličkovat. Okolní krajina se změnila, jsou tu opět hory, na nich stromy, keře a kaktusy. Některé kaktusy jsou stejně velké jako stromy. Po cestě několikrát zastavujeme na jídlo a WC. Na jedné zastávce stojíme u restaurace, kde je 5 cedulí zakazujících vstup se zbraněmi, psy, alkoholem, a v mokřím oblečení. Po cestě se začíná stmívat, cesta je stále horší a pořád prší. Na konec přijíždíme do Guatemala city s hodinovým zpožděním na okraj města. Dostáváme se do pěkné zácpy a dál popojíždíme jen krokem. Pozorují okolí, kde jsou nejprve velké supermarkety. Pak jsou malé domky a krámky. Charakteristické na nich je, že jsou všechny zamřížované. Vzhledem k tomu, jaká zde panuje kriminalita, tak se není čemu divit. Zajedeme až před autobusové nádraží, které je zavřené obrovskými plechovými vraty uvnitř kterých jsou jiné malé dveře. Mám koupený lístek přímo do Antigui za 106Q. U vrat už na mě čeká ochranka a hned po vystoupení z autobusu, mě vedou dovnitř autobusového nádraží. Zpoždění máme už skoro 2h. Ve vnitř na nás stále čeká minibus jedoucí do Antigui s dalšími turisty. Po 10 minutách se vydáváme na cestu, projíždíme centrem. Při výjezdu z města, jedeme v menší zácpě a v jednom místě zahlédnu restauraci Taco Bell. Jednou jsem v ní byl v USA asi před 10 lety. Cestou kecáme s Kanadánem Giomem, který jede s námi. Cesta nám tak rychle uběhne. Všiml jsem si, že kousek za městem jsme začali stoupat do hor a jeli neustále do kopce. Z vrchołu jsme pak sjeli kousek dolů a byli jsme v Antigui. Oproti Riu Dulce se pěkně ochladilo a venku je docela zima. Ve 20h přijíždíme přímo na náměstí, kde vystupujeme. Právě tu bouchají dělobuchy a okolo jde nějaké procesí s farářem. Chvilku na ně koukáme, pak se vydáváme přes park do jedné z uliček na 6. ave za náměstím do hotelu Black Cat. Všichni se tu ubytujeme ve společné místnosti za 65Q na osobu. Po ubytování se vydáváme do města, udělat si nějaké večerní foto a najít nějakou restauraci. Restauraci najdeme za místním známým obloukem Santa Catalina na ulici Calle Del Arco. Najíme se tu výborně podle nabídky dne za 45Q. Je to kuřecí maso s rýží, zeleninou a chlebem. K tomu je ještě předkrm a dezert (želé s kokosem). Želé je ve sklenici, s nastrouhaným kokosem na vrchu, ještě jsem to ještě nikdy nejedl a Giom z toho má vánoce, jak to zkoumám. No musím říct, že to bylo výborné. Po výborné večeři se vracím na hotel, kde dopisují deník a později jdu spát. Teplota venku je 20°C.

Den 24

Pátek 18. 11. 2011, 28°C, Antigua Guatemala, 1500 m.n.m.

Spím docela dobře, když oproti noci v Karibiku je tu docela zima. Teploměr ukazuje 19°C vevnitř v pokoji. Vstávám v 8h a jdu si dát snídani, která je v ceně hotelu. Hotel má vstup z ulice a je tvořen chodbou vedoucí až k recepci. Po pravé straně jsou postaveny stoly s lavicemi a židlemi. Do další části vede několik schodů doprava od recepcce a dostanete se do vestibulu, kde je další společenská místnost s televizí a tak podobně. Všude okolo je spousta pokojů v několika patrech nad sebou. Je to takový zajímavý propletenec pavlačí. Po snídani se sbalíme a vydáváme se do města. Jdeme se podívat na náměstí, kde je park s kašnou. Okolo jsou staré španělské domy s podloubím a bílou fasádou. Vypadá to hodně zajímavě. V přední části náměstí je dominantní bílá katedrála. Okolní pravoúhlé ulice, jsou tvořené koloniálními domy. Procházím městem a prohlížím si spousta kostelů. Některé jsou nové a funkční a jiné jsou poničené zemětřesením. Jsou tu ještě dvě náměstí s parkem. V parcích jsou místní indiáni v krojích, prodávající všemožné suvenýry turistům. Také je tu dost čistíků bot. Město je docela malé, tak si ho během dopoledne projdu dostatečně. Koukám do restaurací, co kde mají a také na ceny společností nabízející cestu na Pacayu. Zajdu se podívat ještě na místní Market, který je asi 4ulice pod mým hotelem. Mají tu stánky se vším možným. Hlavním sortimentem tu jsou hadry. Procházím si ho skoro celý a koukám, co by stalo za to dovézt domů jako dárek nebo i suvenýr. Vyhlídnu si tu jedno velmi zajímavé pončo a pak se vracím na hlavní ulici vedoucí přímo před marketem. Na této ulici se dá nejlevněji nakoupit. V centru jsou moc vyčůraný a ceny pro turisty pěkně namastí. Schválně jsme otestovali jeden krámeček vedle hotelu. Za vodu si každému z nás tři řekl pokaždé o jiné peníze. Ve 13h se vracím zpět do hotelu, protože mě tu má ve 14h vyzvednout minibus. Při prohlídce města jsem si koupil výlet na sopku Pacaya za 55Q. Tato sopka je neaktivnější v dané oblasti a měří 2550m. Sopky jsou okolo města a tak tvoří velice zajímavou kulisu. Okolo jsou hned tři. Čekám ještě se zbytkem v recepci hotelu na příjezd autobusu. Po zkušenosti z horských výstupů, si

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

sebou беру náhradní outdoorové oblečení. Autobus přijíždí po 14h. Nasedneme a ještě hodinu popojíždíme po městě, kde nejprve vykládáme nějakého turistu u jednoho ze snobského hotelu a pak zase po městě sbíráme ostatní účastníky výstupu na Pacayu. Po 15h se konečně vydáváme na cestu. Máme to mýt se západem slunce, tak jsem docela zvědav, jak to stihneme, když už teď jsme se hodinu courali tady po okolí. No snad to nebude daleko. Cesta trvá asi hodinu a jede se po okraji Guatemala City. Tady chytáme nějakou zácpu a v protisměru vidíme ve stoupání převrácený kamión. Říkám si, že nazpátek to bude docela zajímavé, když vidím ty kolony za nehodou. Potom odbočujeme z dálnice a jedeme vesnickou cestou. Ta prudce stoupá do jedné malé vesnice. Tady zastavujeme u budky a musíme zaplatit vstupné 50Q. Nakonec dojedeme do další vesnice, snad jen o několika domech. Tady zaparkujeme a vystupujeme. Okolo pobíhá spousta samozvaných průvodců a majitelů menších koní. Ti nabízejí odvoz na vrchol sopky na takzvaném „Natural taxi“ unaveným turistům. Všude je jen pěkný bordel a spousta koňských hoven. Dole je jedna solidní budova, která sem vůbec nezapadá a patří ke vstupu. Od ní začíná cesta na vrchol sopky. Cesta není nijak náročná, přesto některým turistům dává docela zabrat. Postupně přisedají na „Natural Taxi“, která se neustále motají mezi námi. Ve mně tyhle přerostlé potvory jdoucí těsně vedle, nevzbuzují moc důvěry. Raději trochu přidávám a nechávám ještě s několika dalšími tu největší skupinu kus za sebou. Cesta nejdřív vede lesem s vysokými stromy, které se pomalu zmenšují. Občas je mezi stromy nějaký výhled buď na vrchol sopky anebo na okolí. Také je vidět jezero a Guatemala City. Hlavní slupina jde dost pomalu a tak to na vrchol za světla asi nestihneme. Po kusu cesty vždy na ně počkám a pak jdu zase dál. Kus pod vrcholem stromy mizí úplně a po chvíli i keře. Sopka je dále už tvořena jen lávou. Jakmile se dostanu na první horizont, začne to tu pěkně foukat. Ihned se jdu převléci do suchého oblečení, které neprofoukne. Je to paráda, jiní si nevzali vůbec nic a tak je jim pěkná kosa. Pomalu se stmívá. Dojdeme těsně pod vrchol a už je skoro tma. Je tu jen několik míst odkud stoupá kouř a pára. Láva tu nikde není. Tak to je trochu zklamání. Nahoru do kráteru se už nepodíváme, protože už je pozdě. Na okolní sopky vykukující nad mraky je pěkný pohled. Udělám si tu několik fotek a trochu se projdu po okolí. Bavím se s průvodcem a láva tu tekla naposledy loni v květnu. Za naprosté tmy se vydáváme na zpáteční cestu. Na vrcholu to ještě docela jde, ale jakmile se dostaneme do lesa, není vidět na krok. Jdeme ve skupinkách, s těmi co mají baterku. Jdu s nějakými kluky z Německa. Dole jsme v 19h a u budovy se posadíme a čekáme na ostatní. Po 19h odjždíme. V zácpě u kamiónu strávíme asi hodinu popojížděním. Do Antigui dojíždíme ve 21h. Cestou se jeden turista poblíže a tak je tu pěkně svěží vzdoušek. Omyje se to posledními zásobami vody. Jinak byla celá cesta v pohodě a bez problémů. Vystoupím u hotelu, zajdu si na pokoj. Potom jdu do stejné restaurace jako včera večer na jídlo. Restaurace má nad dveřmi nápis 33A. Najím se tu opět skvěle za 45Q. Po večeři se vracím zpět do hotelu, kde se posadím ve vestibulu a dopisuji si deník. Po sprše si jdu lehnout.

Sopka Pacaya 2550 m.n.m., výstup začíná v 1800 m.n.m. a jde se do 2250 m.n.m. Teplota na vrcholu klesla na 11°C.

Den 25

Sobota 19. 11. 2011, 26°C, Antigua Guatemala, 1500 m.n.m.

Dnes je noc zase za všechny prachy. Náš spolubydlící, se kterým jsme sem přijeli, se ještě neumyl a ani nepřevlékl. Stále je v tom samém, v čem přijel a dokonce i v tom samém absolvoval výstup na sopku Pacaya. Nepřevléká se, ani když jde spát nebo vstává. Musím konstatovat, že to je něco pro mě. V Číně jsem potkal nějaké holky na treku, které byly také pěkná prasata, ale tohle nemá zatím konkurenci. Dokonce ani nejlí, aby ušetřil, zato do sebe leje pivo za pivem a hulí trávu a jiné sračky co tu nabízejí na každém roku jak komín od krematoria. Přišel v noci, bůh ví kdy a všechny vzbudil. Nejspíš chtěl jít na záchod, ale byl tak ožralý, že nemohl najít dveře a tak se na konec vymočil do petlahve. Při tom samozřejmě nadělal svinčik i okolo. To zjistil další spolubydlící, když šel v noci na WC a u dveří bylo mokro. Naštěstí byl venku na chodbě uklízeč, tak to rovnou setřel. NO MAZEC. Zbytek noci až do rána docela šel. Vstávám v 9h a jdu na snídani. Dám si tortilu plněnou zeleninou, vejcem apd. Oblohu tvoří ovoce. Po snídani se vydávám do města a na kopec co je vedle města. Je na něm velký betonový kříž a vyhlídka na celé město. Jdu podle rady místních, na kraj města. Cesta stoupá k lesu a v pravotočivé zatáčce vede cesta vlevo do lesa. Vydávám se po stezce se spoustou schodů. Moc lidí tu není, tak je to příjemná klidná procházka. Cesta mi zabere asi hodinu a dostávám se na mýtinu s křížem. Dole pod křížem je betonové zábradlí a několik laviček. Chvilku tu posedím, bavím se s nějakými domorodci a kocháme se pohledem na město. Pozadí za městem tvoří tři sopky. Udělám tu nějaké panoramatické foto a po chvilce se vracím do města. Vydávám, se ke kostelu La Merced, který je za mostem s hodinami. Těsně před

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

kostelem jsou krámky, tak se jdu do nich podívat a na konec tu koupím jeden suvoš. Prodavačka, mi dala za to, že jsem u ní nakoupil kafe z kávovaru. U kávovaru se ještě sejdeme s několika Argentínkami a chvíli pokecáme o tom kdo odkud je a tak. Opouštím krámky a jdu se podívat na kostel. Po prohlídce, jdu na tržiště u autobusového nádraží. Koupím si tu vodu. Procházím trh, nakonec kupuji ještě nějaké suvenýry a zajdu se podívat na autobusové nádraží. Je plné starých autobusů s čumákem a parádně vyzdobených a vyleštěných. Obhlédnu je a udělám si několik fotek. Potom se vracím zpět na hotel a cestou potkávám spoustu lidí. Je to nejspíš tím, že je dnes víkend, tak sem asi vyrazilo hodně lidí z města. Na hotelu jsem po 13h, kde si zabalím zbytek věcí a čekám na autobus, který má jet ve 14h. Jsou to domluvené autobusy pro turisty z hotelů. Jezdí do nejčastěji navštěvovaných míst. Já jedu k jezeru Atitlan. Jediné místo kam se jezdí, je San Pedro, i když jsem původně chtěl jet do Panajachelu. Autobus přijíždí na čas. Po městě vyzvedáváme ještě několik dalších turistů. Turistka, kterou jsme naložili, někde ztratila lístek. Myslí si, že ho asi nebude potřebovat a může jet bez něj. Tak vzniká docela zajímavé dohadování a telefonování, do jejího hotelu a do kanceláře, kde si lístek koupila. Nakonec ho ve svém bordelu objeví, tak je vše v pořádku a můžeme jet konečně dál. Cesta vede za město a pak na dálnici. Jedeme přes hory a přejíždíme několik pas s výškou přes 2500 m.n.m. Po 2h cesty zastavujeme na parkovišti u benzínové pumpy, kde čekáme na jiný autobus. Po příjezdu druhého autobusu, několik našich cestujících přestoupí a nahradí je cestující z druhého busu. Cestující se prohodí podle toho, kdo kam jede. Jedeme dál a po chvíli odbočujeme z dálnice na místní okresku. O několik metrů dál je silnice v žalostném stavu a z hor klesá dolů k jezeru, které je v kráteru. Vzniklo zhroucením sopky, která měla rozlohu 128km². Jezero je ve výšce 1700 m.n.m. a je obrovské s úžasnou krajinou. Cestou projíždíme několik vesnic, které vypadají jako by se v nich zastavil čas. Místní nosí na zádech klacky narovnané v balících. Cesta od dálnice dolů k jezeru trvá hodinu. Poslední část cesty vede okolo břehu jezera až do vesnice San Pedro. Zastavíme na silnici vedoucí okolo jezera u jedné cestovní kanceláře. Jakmile vystoupíme, vrhnou se na nás naháněči a nabízejí koně, lodě a ubytování. Jdu se ubytovat sám podle šipek vedoucí do centra, do hotelu San Francisco. Cestou se zastavuji ještě v několika dalších hotelech a zjišťuji ceny. Nakonec zajdu do hotelu „Joyas Del Sol“, který je těsně před San Franciscem. Paní majitelka chce 25Q na osobu, což je opravdu levné. Jdu se tedy podívat na pokoj. Pokoj je docela dobrý, ale chci se ještě zajít podívat do hotelu, který jsem si vyhlédl. Když to paní majitelce oznámím, ihned jde s cenou dolů na 20Q. Tak se nakonec rozhoduji zůstat. Po ubytování se vydám ven do města. Procházím centrum, které je asi o 300m cestou, vedoucí nahoru do kopce. Na náměstí je zajímavý pouze park a uličky se starými domy. Z náměstí se vracím cestou, kudy jsem sem přišel, na silnici vedoucí kolem jezera. Ze silnice, ještě kousek dál za cestovní kancelář, kam jsme přijeli, vede ulice určena výhradně pro turisty. Je plná hotelů, restaurací, internetových kaváren apd. Zastavím se v jedné restauraci na večeři. I s pitím se tu najím za 35Q. Po večeři obcházím cestovky a zjišťuji spoje do Mexika. Vše jezdí jen do San Christobalu, což mi naprosto vyhovuje a zapadá do mého plánu. Jedna kancelář to nabízí za 200Q jiná za 270Q a třetí za 175Q. Můj kolega opět mněni plány. U něj je to ovšem naprosto normální, u něčeho nevydrží déle než 5 minut. Teď zase vymyslel, že pojedou do Mexika na Pacifické pobřeží. Problém je, že odsud tam nic nejede a musí se jet do San Christobalu a odtamtud nějakým dalším spojením k moři. Tak bude muset jet v 6h ráno na blind a spoléhat na to, jestli bude v autobuse volné místo. Lodí se dojede do Panajachelu, který je na druhé straně jezera. Odkud pak jezdí autobus dál. Loď stojí jen 25Q. Zastavím se ještě na náměstí na internetu za 5Q na hodinu. Ofotím si tam nějaké stránky o San Christobalu a pak se vracím zpět na pokoj.

Den 26

Neděle 20. 11. 2011, 26°C, San Pedro Guatemala, 1560 m.n.m.

Můj spolucestující odchází v 5:30h, jsem docela rád, protože ty neustálé změny mě lezou na nervy. Nedokážu pochopit, jak může někdo každých 5 minut změnit plán a to na čem jsme se před chvílí domluvili na něco jiného. No konečně si pojedou po svém, tak jak jsem zvyklý a nebude mi do toho nikdo kecat. Poslední dobou jsme si už stejně chodili každý po svém a musím říct, že je to tak nejlepší. Kdybych se jím nenechal ukecat a vzal jsem si své objektivy, místo těch jeho „L“ cihel, tak už jsem se trhnul dávno a mohl jsem si chodit tam, kam já jsem chtěl. Jelikož objektivy nejsou mé, jsem tím strašně omezován, ať už místy kam chci jít anebo i výběrem ohniska pro focení. Musím konstatovat, že tyto objektivy pro cestování jsou naprosto na h... nehleď na to, že jen poslouchám permanentní buzeraci. No aspoň mi z toho plyne ponaučení pro příště... a to je „již nikdy více“. Jdu si ještě lehnout. Venku fouká nějaký větřík, cedule s názvem hotelu mi bouchá do míže na okně. Probouzím se opět před svítáním. Když už jsem vzhůru, tak se jdu podívat do druhé části hotelu. Hlavní budova

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

je na protější straně ulice a je asi tři patra vysoká. Jdu se podívat na terasu, odkud je pěkný výhled a celé jezero a okolí. Chci si vyfotit východ slunce, ale s tím objektivem co mi zbyl, to stejně nebude nic moc. No co se dá dělat. Slunce vychází nad zhrouteným kráterem, tak trvá, docela dlouho než vykoukne. Venku už je pořádné světlo. Vesnice San Pedro leží na úpatí stejnojmenné sopky a další jsou pak po mé pravé straně. V 8h se vydávám do města podívat se na náměstí na typický indiánský „Chi Chi Market“. Koupím si na něm i něco ke snídani. Okouknu, jak to tu vypadá a na focení se sem vydám o něco později. Vracím se zpět do hotelu, kde si dám, co jsem si koupil k snídani. Ani nevím jak, a ještě asi na hodinu jsem usnul. Bude to asi tím, že jsem toho moc za posledních několik dní nenaspal. Před 12h jdu zase ven a mířím rovnou na Chi Chi Market a doufám, že není už moc pozdě. Tyhle markety se konají podle průvodce každý čtvrtek a neděli, tak jsem rád, že mi to vyšlo a chytil jsem ho. Bylo by to velká škoda, je to taková Guatemalská klasika. Místní ženy na trhu prodávají v klasických indiánských krojích. Jsou nádherně barevné a pro focení je to opravdu paráda. Žádná taková ta atrakce pro turisty. Prodává se tu kde co, hlavně ovoce a zelenina. Projdu si celým marketem a nefotím několik fotek. Pak se dostanu až ke vchodu do parku. Zajdu dovnitř, kde se posadím a pozoruji místní, jak tu chodí s různými věcmi. Dokonce jedna žena nese na hlavě obrovskou lavici. V čele parku je postavený menší bílý kostel a kousek před ním je velká bílá socha a fontána. U fontány mě zastaví nějaká místní rodinka a chvíli tu spolu pokecáme. Po chvíli odpočinku se vydávám zase dolů do přístavu. Cestou potkávám Australana, se kterým jsem byl v hotelu v Antigua. Jde s ním ještě jedna Britka. Cestou do přístavu prohodíme pár vět. Dole na křižovatce se zastavuji a fotím Tuk Tuky s jednou zajímavou budovou na pozadí. Oni se vydávají na opačnou stranu. Je to malá vesnička a míst kam se dá jít, tu moc není. Dá se tu ještě podniknout výstup na sopku San Pedro, ale je to na celý den. Prohlédnu si přístaviště, kde kotví jedna místní bárka se jménem Titanic. Z přístavu jdu po pobřeží k druhému přístavu. Silnice najednou končí a mění se v cestičku, která vede přes zahrady nějakých domků. Jdu za nějakými lidmi, spíš intuitivně. Nakonec vycházíme na nějakou užší silnici u termálních lázní. Dojdu na konec ulice, kde je široká silnice vedoucí od jezera k náměstí na kopci. Dojdu do přístavu, po obou stranách ulice jsou domy. Jsou prázdné a zatopené vodou. Některé mají zatopené skoro celé přízemí. Voda v jezeru stoupla a nemá jak odtéci, takže zatopila nějaké domy a zahrady, které stály blízko na břehu jezera. Okolo domů je z obou stran postaveno provizorní molo. Místní holky na něm perou prádlo anebo tu čekají lidi na příjezd lodí. Když má loď přijet, začnou se najednou u přístavu hromadit Tuk Tuky, které čekají na nějaké ryto. Chvilku tu posedím a pak se zase vydávám nazpět k prvnímu přístavu. Jdu turistickou cestou a po cestě se zastavuji na kafe. Vycházím na silnici u jezera, pozoruji zde pradelny, jak na břehu jezera perou prádlo. Taky mi všude nabízejí falcký sajrajty jako trávy a hašíš. No děs, ale fenkův ráj. Měly by je za to střílet. Musím konstatovat, že většina místních návštěvníků, taky podle toho tak vypadá. Potkávám docela pěknou holku, ale podle toho jak vypadá, tak asi neviděla sprchu několik týdnů. Všichni tu jsou pokérovány jako tapety anebo propíchaný jak řešeto. No děs. V centru u prvního přístavu obcházím cestovky a hledám nějakou, kde by se dalo zaplatit 50 USD bankovkou. Jde mi o to, že chci, aby mi vrátili 25 USD a zbytkem zaplatit lístek do San Christobalu. To je docela problém, tvrdí, že nemají nazpět USD a s takovým množstvím místní měny bych pak nevěděl co dělat. Lístek stojí 200Q což je 25 USD. Nakonec jednu kancelář seženu, za pomoci jednoho kluka z jiné kanceláře. Když jsem v té kanceláři byl sám, tak mi tvrdil, že nazpět nemá a najednou to jde. Lžou, jak jen můžou, a snaží se z vás dostat peníze všemožnými způsoby. Teď zase vymýšlí, že není místo v autobuse z Panajachelu. Už mě to štve. Tak na to musím jinak. Jdu do té největší kanceláře, kde si vyměním 25 USD na Quetzaly. Dostanu zpět 25 USD a 12Q. Za zbytek dostanu lístek i s telefonickou rezervací místa v autobuse. Mám sice ještě jeden den k dobru, ale je lepší mít rezervu. Člověk tu nikdy neví, co se může zkomplikovat. Po cestě zpět na hotel ještě koupím nějaké suvenýry. Jdu zase na terasu, protože už je slunce za mnou a já konečně můžu nafotit jezero Atitlan. Čekám na západ slunce a přitom tu dopisuji deník. Opět tu po chvíli zase páchne tráva a je idylka ta tam. Asi budu po místním pobytu taky zelenej. O něco později se vracím do mého pokoje, který má čtyři postele a já ho mám jen pro sebe. Převléknu se a vydávám se ještě do ulic na něco k jídlu. V restauraci mě zase při placení chce lounout a napočítá mi o 4Q víc. Zastavuji se v jednom stánku u vody a pokecám tu s klukem, který tu prodává suvenýry. Koupím u něj nějaký na památku a pomalu se vracím přes náměstí zpět do hotelu. Na náměstí ještě kouknu na net za 5Q. Po návratu na hotel balím všechny věci, protože ráno musím brzo vyrazit. Dám si sprchu a jdu spát.

PS: cestaovka se jmenuje „Casa Verde“.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

Den 27

Pondělí 21. 11. 2011, 25°C, San Pedro Guatemala, 1560 m.n.m.

Vstávám v 5h a rychle dobaluji zbylé věci. V 5:30h opouštím hotel a jdu už známými uličkami rovnou do přístaviště. Cestu jsem už zkrátil na minimum a za 15 min jsem na místě. Nikdo tu ovšem není, až těsně před 6h se tu shromáždí několik dalších lidí. Čekal jsem. Že odsud pojedou víc turistů, když byl takový problém s rezervací lístku, ale nikdo z turistů tu není. No uvidím, jak se to vyvrbí, ale začínám z toho mít zvláštní pocit. Nejprve odjede jedna loď. Její majitel na ní i nocoval. Jede do vesnice nalevo od San Pedra, kde naloží nějaké lidi a pak se zase vrátí sem. Stihne to na čas. Všichni nastoupíme a jedeme do Panajachelu, který je na druhé straně jezera. Při nastoupení na loď jsem řidiči ukázal lístek a tvrdí, že je to v pořádku. Cesta trvá 40 min a pomalu začíná svítat. V Panajachelu jsme v 6:40h, když opouštím loď, tak chce po mě vyřídíduch zaplatit za převoz. Ukazuji mu lístek, kde je napsáno, že cena lístku za loď je v ceně. Na to zase vymyslí, že je to jiná společnost. Podle mých informací tu, ale žádná jiná společnost nejezdí. Chvilí se dohadujeme, ale nemám na to moc čas, taky by mi mohl ujet autobus. Ani nevím, odkud má jet a nikdo tu není. Tak zaplatím 25Q a naposledy se ubezpečuji, že v San Pedru je to samý zloděj a vychcanej rádoby obchodník. Naštěstí jsem si nechal posledních 30Q jako rezervu, jako bych to tušil. Jdu k první křižovatce, kde je pár taxikářů a jeden pán co právě otevírá stánek. Ukazuji jim lístek a prý by mě měl autobus vyzvednout právě zde. Tak se posadím na protější zeď a čekám, až přijede. Stále se nic neděje, tak si jdu k pánovi do stánku za posledních 5Q koupit kafe. Zbylo mi v drobných už jen 1,5Q. V 7:20h stále nic, tak s pánem ze stánku někoho sháníme. Nakonec se tu zastaví majitel jedné cestovky co je tady v Panajachelu. Jsou tu prý dvě. Obvolá společnost, kde jsem si koupil lístek, a zjistí, že autobus nejezdí. Prý je nějaká stávka a prý ho rozmlátili kameny nebo co. No to mám opravdu radost. To by byla klasika, aby se neobjevili nějaké komplikace. Domlouváme se, že zajedeme do jeho kanceláře a tam to nějak vyřídíme. Tvrdí, že všechno zařídí, tak jsem na to zvědav. Nic jiného stejně nezbyvá, ještě že mám ten jeden den rezervu. Cestou mi ještě vysvětlují problémy s lodním lístkem, které jsem měl ráno v přístavu. Kancelář je na hlavní ulici, ono jich tu stejně moc není. Po příjezdu otevře kancelář a ještě něco obvolá. Nakonec mi říká, že dnes už nic nepojede a že budu muset jet zítra. No co se dá dělat že. Vymění mi lístek, změní na něm datum. Autobus mě vyzvedne ráno v hotelu, který si sám vyberu. Jen mu pak musím přijít nahlásit jméno hotelu. Ještě z peněženky vytáhne 25Q a vrátí mi je za tu loď. No musím konstatovat, že jsem skoro v šoku, obzvláště po zkušenostech z druhé strany jezera. Říkám mu, že nechci, aby na tom byl tratný. Prý si s tím nemám dělat hlavu, on si to s nimi vyřídí sám. No asi tu každý každého zná a tak to asi nebude problém. Vlastně má i můj starý lístek a tak to dál neřeším. Jsem rád, že jsem zase narazil na někoho slušného je to cestovka s názvem „Eternal Spring (Ricardo tel.: 53860367) Agencia Chincultik“ a můžu jen vřele doporučit. Nechávám si u něj v kanceláři batoh a jdu si najít nějaký hotel. Pár jich obejdu a nakonec zůstanu v hotelu Shalom za 25Q, které mám z kanceláře od majitele. Majitel hotelu, chtěl sice o něco více, ale stejně jsem víc peněz neměl. Po ubytování se jdu podívat do města. Musím ještě vyměnit nějaké peníze a zajít nahlásit jméno hotelu do kanceláře. Zastavím se v bance, která je na jediné velké křižovatce v centru. Vyměním tu 10 USD, což by mi mělo stačit. Zajdu nahlásit jméno hotelu a ještě se ujišťuji, jestli ví kde hotel je, aby se neopakoval dnešek. Beru si bágla a odnesu ho do hotelu. Pak se vydávám do města. Je tu spousta stánků a obchodů se suvenýry. Je to taková promenáda vedoucí až k jezeru. U břehu jezera je park, který pak navazuje na ulici se spoustou restaurací. Vypadá to tu opravdu pěkně. Z této strany je úžasný pohled na celé jezero a na sopky za ním. Ze břehu vybíhá do vody několik dřevěných mol. Je to pěkné na focení. Strávím tu dost času a udělám nějaké fotky. Projdu celou pěší zónou až na konec, kde je několik levných restaurací s plastovými stoly a židlemi. V jednom krámku si koupím něco k pití a pak jdu dál podél skoro vyschlého koryta řeky. Na druhé straně, když bylo hodně vody, se podemlel břeh a několik domů spadlo do koryta. Jsou polorozbořené a při další velké vodě budou spláchnuty do jezera. Nikdo to neřeší. V korytu řeky je spousta lidí, kteří zde vybírají šterky a prosévají písek. Ručně to pak nakládají na nákladní auta. Vracím se jednou ulicí zpět do centra a projdu přímo okolo mého hotelu. Minu velkou křižovatku s bankou a dojdu až na konec, kde je benzínová pumpa. Za ní vede už hlavní silnice a všude je spousta psů. Podle LP je tu vodopád, tak se k němu chci jít podívat. Ptám se chlapů na pumpě kudy a jak se tam dostat. Nerozumí mi, ale ani slovo a tak začnou někoho shánět. Seženou jednoho, co mluví anglicky. Je to velice příjemný pán a tak spolu pokecáme. Doporučuje mi zajet do asi 9km vzdálené vesnice Solola, kde je dneska nějaká slavnost. Konají se tu také tradiční Chi Chi markety, kde místní lidé prodávají kde co. Zastaví mi nějakého svého známého s pickupem a řekne mu kam mě má odvést. Tak se rozloučíme a jede se. Cesta vede celou dobu do kopce a po cestě mjíme velký vodopád, který je hned u silnice. Dojedeme do vesnice a vysadí mě přímo na náměstí. Jsem tu opravdová raritka. Sem žádný turista nezavítá, a tak na mě každý kouká, mává a tak podobně. Jdu se podívat na market, který je kolem kostela. Místní tu

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

prodávají ve svých obvyklých indiánských krojích všechno možné. Projdu si trhy a zajdu se podívat i do kostela. Naproti je katedrála se zdobenou červenou věží. Ta zaujme na první pohled. Projdu si ještě centrum a pomalu se vracím stejnou cestou zpět. Cesta vede džunglí a po chvíli se dostanu k místu, odkud je pěkná vyhlídka na jezero. Vyhlídek je tu spousta, ale dvě jsou menší parkoviště s prodejci suvenýrů. Na každém se chvíli zastavím a pokecám s prodáváči. Udělám tu několik panoramatických fotek. Na druhé vyhlídce mi prodáváč doporučí zajít na výběžek nad jezerem. Času mám dost tak se tam jdu podívat. Projdu okolo několika domků, u kterých si hrají děti v otrhaných šatech. Jeden kluk se chce nechat vyfotit a pózuje mi u dveří jednoho z domů. Po úzké stezce dojdu až na konec výběžku, kde nějaký místní chlap dělá oheň, čte nějaké motlitby, vhadzuje do ohně obětní předměty. Některé z nich, jsou i ostré náboje. Po vhození se kryje za kamenem, dokud se nezvze rána. Tak se kryji raději taky. Zajdu se podívat na okraj odkud je pěkný výhled na jezero a Panajachel. Moc dlouho se tady ale nezdržím, protože aktivity místního pyromana mi přijdou trochu nebezpečné. Pobaví mě, když mu uprostřed obřadu začne zvonit mobil. Tak hovor vyřídí a zase pokračuje dál. Vracím se stejnou cestou zpět k silnici. Dojdu k závalu a za ním je vodopád. Dělníci tu odstraňují napadané kameny a hlínu. Provoz je zúžený do jednoho pruhu. Projdu staveništěm a zajdu k vodopádu, který je na levé straně. Zdola není ani celý vidět, ale jinak má tři stupně a dohromady měří tak okolo sta metrů. Je to moc pěkné, jen by okolo nemusely všude ležet odpadky. Ty se tu válejí na každém rohu a taky je nejspíš sypou ze srázů vedle silnice. Někde jsou úplné hromady, ve kterých se hrabou děti. Cestou dolů mě chce vzít pickup, ale odmítám. Dojdu do Panajachelu zpět na pumpu, kde je stejné osazenstvo jako zhruba před 3,5h. Chvilku pokecáme hlavně s chlapíkem, co mi tuhle akci zařídil. Říká, že zítra odlétá do Evropy a tak musí brzy vstávat. Po chvilce pro něj přijede auto, tak se rozloučíme a já jdu zpět do hotelu. Dám si sprchu a vydám se do centra k jezeru. Zastavím se v jedné restauraci na jídlo za 35Q včetně polévky. Jdu po promenádě a parkem až na ulici s obchody. Všude je spousta prodejců látek, pásků na ruce a šátků. Koupím další malý sůvoš pro malou Ally a jdu po ulici až úplně na konec. Zastavím se u jedné restaurace, kde hrají tři indiánky na xylofony místní melodie. Zajdu na internet za 5Q a cestou koupím něco k pití. Na samotném konci ulice, potkám místní motorkáře, kteří na své motorce objeli svět. Prohodíme spolu pár slov a pak se vracím zpět na velkou křižovatku. Zastavím se ještě v cestovce pro jistotu. Vracím se do hotelu, kde zabiju toho hnusného švába, co se mi schovává pod spacím pytle. Dopisuji deník a jdu spát.

Den 28

Úterý 22. 11. 2011, 32°C, Panajachel Guatemala, 1500 m.n.m.

Dnes opět vstávám brzo v 5:45h a jdu ven před hotel čekat na autobus. Čekám do 6:30h se stále nic neděje. Začínám z toho už být docela nervózní. Problém by už mohl být trošku s časem, abych se odsud vůbec dostal a dojel do Mexico City včas. Přeci jen je to pořádný kus cesty a já jsem stále ještě v Guatemale. V Mexiku už pak není problém se dostat odkudkoliv do hlavního města. Venku se zase dělá pěkně. Autobus přijíždí v 6:45h a já si konečně můžu oddechnout. Dostanu se o pořádný kus dál. Jdu se posadit na místo a ještě po městě posbírám několik dalších cestujících. Na to se vydáváme na cestu. Jedeme na silnici vedoucí okolo benzínové pumpy, kde jsem včera byl. Jedeme i stejnou cestou do Sololy a pak dál nahoru do hor. Míříme k dálnici číslo 1. V jednom místě zastavujeme a řídíme cestující jedoucí z Antigui. Jede s nimi i jedna holka z Israele. Je brutálně nastydlá a chrchlá na celý autobus. Hygienický návyky má jako prase a během chvíle je okolo ní pěkný bordel z posmrkaných hajzlpapírů a tak podobně. Doufám, že nakazí polovinu autobusu. Nad chováním některých turistů nestačím žasnout. Cesta se postupně zužuje na klasickou horskou okresku. Několikrát zastavujeme na přestávku. Jedou s námi také turisté z Francie. Jedna zastávka je v Belmopanu na benzínce na dotankování. Od francouzských spolucestujících, dostanu kafe jelikož, už nemám žádné Guatemalské peníze. Mám sice karu, ale tu berou až od 50Q. Domlouvám se s nimi, že jim to vrátím na hranicích po výměně, ale nechtějí o tom ani slyšet. No tak jim mockrát poděkuji, ještě bude příležitost se potkat třeba v San Christobalu a vrátit jim to. Víím, že se stále potkávám na cestách s lidmi, které jsem už někde viděl, anebo jsme spolu už někde potkali. Jedem dál a pak jedeme klikatou cestou horským údolím. Je zarostlé džunglí a na jeho konci je malá vesnice s hraničním přechodem do Mexika. Zastavujeme s autobusem u závoru a jdeme ven pro Guatemalské výstupní razítko. Čekáme v místnosti s velkým pultem a postupně jsme všichni orazítkováni. Venku je krásné teplo 32°C. Pak se vracíme k autobusu a bereme si všichni své věci. Po Izraelce je na zemi a na sedačkách naprostě smetiště. Ani jí nenapadne, že by si to mohla po sobě uklidit. S věcmi jdeme za závoru, kde už čeká jiný autobus. My co jedeme do Mexika, jdeme do toho autobusu za závorou a cestující jedoucí v opačném směru jdou zase do

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

autobusu, kterým, jsme přijeli sem. Nastoupím, a jdu se posadit co nejdál od toho nechcípáného čuněte. Jedem dál ještě několik kilometrů a přijedeme na Mexickou hranici. Vystupujeme a jdeme do kanceláře, která je hned vedle silnice. Také jsou tu Němci s terénním autem. S úředníkem jsou docela obstrukce. Hlavně tedy s dotazníkem, který se vyplňoval při příletu, a jeho druhou část si vzali při opuštění země na hranicích. Problém je, že někdo ho má a někdo zase ne. Nakonec se musí vyplnit zase ten samý formulář, jako na letišti, ale mají tu jen španělské. Tak mi jeden kluk co je vedle mě pomáhá s vyplněním a překládá mi kolonky do angličtiny. Pak jdeme k úředníkovi, kde se právě dohadují nějaké holky. Čekám, co bude, ale naštěstí to proběhne v klidu a dostanu vstupní razítko. Ještě říkám úředníkovi, aby mi ho nedával na prázdnou stránku. Tak chce, abych mu nalistoval, kam ho chci. Najdu mu stránku, kde je jedna prázdná a na druhé jsou dvě razítka. No dobře, vezme pas a flákně razítko na tu druhou prázdnou stránku. Ach jo. Ostatní se tím baví, protože se všichni snaží ušetřit místo v pase na víza. Když jsme všichni, úspěšně orazítkováni nasedneme zpět do autobusu a jedem dál. Jsme konečně vpuštěni do Mexika. Projedeme několik check pointů a náš řidič se ptá, jestli chceme zastavit někde na jídlo anebo jestli chceme jet dál rovnou do San Christobalu. Všichni se shodují na to, že jet dál. Zbytek cesty ubíhá docela rychle a do města přijíždíme v 17h. Vystupujeme na ulici hned vedle autobusového nádraží. Venku se loučím s Francouzi, stejně se ještě někde uvidíme. Koukáme venku do LP na nějaké ubytování a nakonec jdeme společně s Pablem z Argentiny směrem do centra. Hledáme nějaký hotel. Je to pohodář, tak není problém najít něco za rozumnou cenu se slušnou kvalitou. Vybereme jeden, kde chtějí za noc 160 peso (což je 80 na osobu). Hodíme věci na pokoj a vydáváme se do města. Jdeme na náměstí, kde je katedrála a před ní je velký kříž. Napravo je radnice, bílá budova s podloubím a červenými sloupy a před ní je park. Okolo parku stojí budovy v klasickém španělském stylu většinou žluté barvy. Na druhé straně než je radnice je nějaký obchod s elektrem a v něm na konci je i směnárna. Vyměním si tu 100 USD za 1350 peso. Vráťím hned Pablovi 80 peso, které za mě zaplatil na hotelu a jdeme se podívat i po dalších uličkách ve městě. Všechny ulice jsou skoro stejné s dvoupatrovými španělskými domy. Je tu trochu jiná architektura, ale všechno je pěkně opraveno a udržováno. Město je moc pěkné a čisté. Je tu i pěší zóna a je na ní opravdu pořádně rušno. Zastavíme se v jedné restauraci na jídlo za 39 peso + 13 peso za pití. Potom jdeme na autobusové nádraží, kde chceme zjistit odjezdy autobusů a ceny tak kam máme namířeno dál. Rovnou si tu koupím lístek za 944 peso do Mexico City na zítra večer s odjezdem v 18:15h. Na místě bych měl být podle jízdního řádu ve čtvrtek 7h ráno. Vyřízení s Pablem, který umí španělsky byla naprostá pohoda. Vracíme se zpět do centra a procházíme ho, jak nás napadne. Zastavíme se zase v Oxxu na kafe, které je přímo na náměstí. Pak si ho jdeme vypít naproti do parku na lavičku. Venku se ochlazuje tak na 15°C. Jsme už zase ve výšce nad 2000 m.n.m.. Pomalu se vracíme zpět do hotelu na pokoj. Dáme si sprchu, chvíli ještě pokecáme a pak jdeme spát.

Den 29

Středa 23. 11. 2011, 24°C, San Christobal MEX, 2000 m.n.m.

Dnes je v noci po dlouhé době klid a naprostá tma, tak spím jako zabítý. Pablovi je večer zima a tak mi dávám svou deku. Já mám spacák, tak si zalezu do něj. V pokoji je v noci totiž jen 14°C. Probouzíme se těsně před 9h a vyrážíme ven na snídani. Jdeme do stejného podniku, kde jsme byli včera na jídle. K snídani si dáme nějaké tousty za 35 peso a v ceně ji i kafe. To bylo v menu jako komplet za snídani. Holka u kasy nedokáže vyřešit placení, protože v ceně bylo kafe a ne kafe s mlékem. Tak jsou s tím docela manévry a kam my dva i dva číšníci z toho máme srandu. Nejprve chce napočítat 35 peso za menu + 15 peso za kafe s mlékem. Oba číšníci ji to vysvětlují, smějí se a kroutí očima. Nakonec to vymyslí tak, že napočítá 35 peso + 5 peso za mléko. Divím se, že nenapočítala i cukr. No aspoň jsme se všichni pobavili. Projdeme si centrum města. V 11h se vracíme na hotel, jdeme zabalit a chceme si nechat věci na recepci, tak jak se to dělá všude. Jenže místní hoteliér je nějaký vyčůraný a chce za úschovu 20 peso za batoh. Shodujeme se na tom, že to mu nedáme. Pablo říká, co budeme s batohem dělat celý den. Říkám mu, že se vždycky někde zeptám, třeba v krámu a necháme ho tam. No moc tomu nevěří. Zajdu tedy do hned vedlejší cestovní kanceláře a pán nám dovolí, abychom si tam batohy nechali. Má prý jen polední pauzu a tak tam asi od 14h do 17h nikdo nebude. Říkáme mu, že nám to jede až večer, takže nám to nevadí. Jdeme se podívat na vyhlídku nad městem. Na vrcholu kopce je i kostel a vedou tam klikaté schody s bílým zábradlím. Trošku to hledáme, ale Pablo umí španělsky a tak je to všechno nějak najednou mnohem jednodušší. Vylezeme na vrchol kopce a zajdeme se podívat na kostel. Pak jo obejdeme a za ním je malé nádvoří s altánkem. Mezi kostelem a altánkem jsou natažené provazy s vlaječkami, které tak tvoří pěkný kontrast k modrému nebi nad nimi. Samotná vyhlídka na město není nic moc, protože jsou všude stromy.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

Vzadu za altánkem je ještě vidět obrovský stožár na vlajku. Bohužel na něm, ale žádná nevlaje. Z levé strany pod altánkem vede cesta do parku, který je okolo vrcholku kopce. Obejdeme celý kopec dokola a vylezeme ven přímo za stožárem. Za kostelem na druhé straně jsou archaické venkovní cvičící a posilovací stroje. Dojdeme zpět ke schodišti a vrátíme se zase do města. Zajdeme se podívat ještě na náměstí s parkem. Pozoruji zde holčičku, která tu leze po kanonu a válí se na něm. Udělám i nějaké foto. Jdeme se podívat na pěší zónu a tou dojdeme na konec, kde má být market. Tržiště je obrovské a prodává se tu kde co od různých věcí, přes ovoce a zeleninu, až po sušené ryby, kuřata a podobně. Koupím si tu nějaké ovoce a pak se pomalu zase vrátíme stejnou cestou zpět. Ve 13h jsme na náměstí v parku, tak tu ještě asi 30min posedíme a pokecáme. Pak jdeme do cestovky, ještě než jí zavřou pro Pablův bágl. Jdeme společně do parku, která je cestou k autobusáku. Tady se spolu rozloučíme. Pablo jde už na autobus, já mam ještě čas do večera. Na kraji silnice stojí nějaká stará tramvaj jezdící po silnici a bez sběrače. Vedle je zase nějaký kostel, tak se na něj zajdu podívat a pak se vrátím zase pomalu do centra. Jdu se podívat na kostel na druhém konci města. Je postavený také na menším kopci a vede k němu dlouhá ulice od náměstí stále do kopce. Cestou koukám na restaurace a na ceny. Vybírám nějakou, kde si cestou zpět dám něco k jídlu na závěrečný přesun do Mexica City. Cestou koukám a fotím tři indiány v krojích. Na konci ulice vedou ke kostelu schody, ale jinak je takřka stejný jako ostatní. Podívám se na něj a pak se dole na křižovatce zastavím v jedné restauraci. Je to nějaká speciální, kde dělají jen smažená kuřata. Za 25 peso mám pořádnou porci a výborně se tu najím. Vracím se zpět a v ulici vedoucí k červené bráně se zastavím na internetu. Pošlu foto a odpovím na maily. Potom už jdu do cestovky pro batoh. Je už po 17h, tak ho vyzvednu od pána z úschovy a poděkuji mu za hlídání a ochotu. Říká, že to není žádný problém. Je na něm vidět, že rád pomohl. Vydávám se na cestu na autobusák. Na nádraží jsem po 17:30h a jdu hned odbavit batoh do autobusu. Čekám na odjezd autobusu v hale. Během chvíle se setmí a v 18h přistavují autobus, s nápisem MEXICO TAPO za oknem. Odjíždí se o něco později. Po 21h se můj soused přemísť na pětku dozadu, tak mám dvousedačku pro sebe na celou noc.

Den 30

Čtvrtek 24. 11. 2011, 27°C, Mexico City MEX, 2200 m.n.m.

Probouzím se v autobusu a podle značek na dálnici zjišťuji, že jsme ještě 150km od Mexico City. Jedeme přes jedno paso, které je asi nejvyšší, přes které jsem zatím jel je něco málo přes 3000 m.n.m. Na okolních kopcích a na sopkách je vidět už i sněh. Dojedeme na okraj města docela rychle a bez problémů. Pak se dostáváme do okrajových částí města a do zácpy. V zácpe strávíme další 2h, než se to trošku uvolní a my dojedeme na autobusák TAPO. Vystupuji a jdu rovnou přes terminál ke vstupu do metra. Je už to paráda, když to člověk zná a ví kam jít. Nasednu na metro a jedu na zastávku Zocalo. Po vystoupení z metra jdu do zamluveného hotelu Cuba, kde jsem trávil první dny po příletu. Hodím věci do pokoje a jdu zase hned ven. Zajdu si na hlavní náměstí vyměnit ještě 30 USD a mířím zase na metro. Cestou se zastavím na něco k snídani. V metru jedu na severní terminál odkud jezdí autobusy k archeologickému nalezišti Teotihuacan. Metro se tu mění v nadzemku a vede uprostřed silnice. Vystupuji a jdu k obrovskému autobusovému nádraží, které vypadá pomalu jako letiště. Uvnitř zajdu k informační kanceláři a ptám se, odkud jezdí autobusy na Teotihuacan. Paní mi říká, že musím jít k okénku číslo 8. Ta je až na konci na levé straně. U okénka si koupím lístek za 36 peso a důležité je říct, že chcete k ruinám, jinak vás odvezou do vesnice. Autobus jede za chvíli asi za 10min, tak se jdu rovnou posadit. Kousek vpředu sedí nějaká turistka a po chvíli si ke mně přisedne. Je to Sarah z USA a celou cestu spolu pokecáme, takže nám cesta uteče ani nevím jak. Cesta trvá přesně hodinu a na místě jsme ve 13:30h. Na nalezišti se platí obvyklé vstupné 51 peso. Po průchodu bránou se dostávám na malé náměstí s jednou menší pyramidou. Z náměstí vede hlavní třída vlevo až k pyramidě měsíce. Druhá velká pyramida je asi v polovině hlavní třídy na její pravé straně. To je pyramida slunce. Hlavní třídu tvoří takové stupně, které připomínají kamenné bazény. Po obou stranách je lemována malými pyramidami. Pyramida slunce má šest stupňů a je nejvyšší. Hlavní třída končí před druhou pyramidou největším náměstím v tomto areálu. Náměstí s pyramidou měsíce obklopuje dalších deset menších pyramid a po levé straně je ještě templ. Tahle pyramida je o málo menší než pyramida slunce, ale impozantní jsou obě dvě. Na sluneční pyramidu se smí vylézt až nahoru a na měsíční asi jen do poloviny. Cestou se rozloučím se Sarah, je tu pěkné teplo a ne jako ve městě. Prý si zapoměla klobouk, tak asi aby neměla úžeh. Tak se vrací zpět do města rovnou od sluneční pyramidy. Já jdu dál až na konec k druhé pyramidě. Posadím se na měsíční pyramidě a dopisuji si tu deník. Užívám si poslední letošní slunce, protože i ve městě pod smogem ho moc není. Je to pěkný rozdíl tady hodinu cesty od města a v centru.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

Kochám se pohledem na celý Teotihuacan, je to úžasný pohled. Vedle mě se posadí jeden Ital a tak trošku pokecáme i italsky. V 16h odcházím a vydávám se na zpáteční cestu ke vchodu. Cesta mi trvá asi 40 min, přidává se ke mně jeden kluk z Maďarska. Jsou tu se zájezdem a všichni se mu někde ztratili. Tak obíhá všechny východy a hledá autobus. Říkám mu, že od toho východu, kam jdeme, jezdí linkový autobus zpět do města. Kdyby mu náhodou odjeli, tak aby se nějak dostal zpět. Opouštíme areál, kluk okoukne parkoviště, ale nikdo tu není. Zase se vrací zpět a jde k dalšímu východu. Já jdu na kruhový objezd s kaktusy, kde čekám, až přijede autobus. Čekám asi tak 2 min, ale ještě stihnu vyfotit nějaké kaktusy, které tu rostou všude kolem. Nastupuji a platím 36 peso. Po 10 km zastavujeme na Cheb pointu, kde vybraní jedinci musí vystoupit vedle autobusu na prořadování a prohlídku batohů. Jsme vyrovnáni vedle autobusu, jen nemáme ruce nad hlavou, ale jinak je to jak v těch filmech. Čekáme, až proběhne kontrola ostatních cestujících a prostorů v autobusu. Stojíme tak asi 5 min před zastávkou. Pak jsme propuštěni a můžeme se vrátit zpět do autobusu. Podle mě kontrolovali turisty, jestli nemají fet a jestli ho nevezou do města. Je pravda, že turisty co jsem potkal, ho u sebe měli hodně. Zpátky na autobusovém nádraží jsme v 18h a jdu rovnou na metro. Jezdu do centra a vystupuji až na zastávce Allende. Zajdu si do hotelu a pak jdu ještě do centra na něco k jídlu. Zastavím se v čínském bufetu, kde za 68 peso povečeřím. Po večeři se jdu ještě courat po okolí náměstí a přilehlých uličkách. Zastavím se v jednom krámu pro něco k pití a dám si tam kafe. Tentokrát jsem Oxxo nenašel, tak jsem se rozhodl vyzkoušet automat v jiném konkurenčním obchodě s názvem Seven. Později se vracím do hotelu, kde se potkám s kůčou, dopisuji deník, a jdu spát.

Den 31

Pátek 25. 11. 2011, 27°C, Mexico City MEX, 2200 m.n.m.

Vstávám okolo 8h balím a dám si batoh na recepci hotelu. Jdu ven na stanici metra Bellas Artes, kde si koupím v Oxxo snídani. Naproti přes ulici je park. Jdu si tam sednout a sníst si jídlo a v klidu si vypít kafe. Když dojdu k parku, je v něm víc bordelu než zeleně a stromů dohromady. Mezitím smetištěm se povalují bezdomovci a lavičky sou také v okupaci. Tak se posadím na zídku u parku hned u chodníku. I tak tu po chvíli otravuje jeden z těch, co se vyklubal z hory odpadků. Otravuje už kde koňo a nakonec dojde i na mě. Vyzvídá, odkud jsem. Je to ale marný a nedokáže pochopit co to vůbec je Czech Republic, jinak to celkem jde. No nezbývá než to rychle sníst a zmizet někde v metru. Metrem jedu na stanici Chalutepec u stejnojmenného parku. Venku se začíná oteplovat. Jdu rovnou do parku a kus si ho procházím. Je to obrovský park s jezerem, muzei, jinými budovami a ZOO. Zabírá několik bloků. Hledám antropologické muzeum, do kterého se chci jít podívat. Muzeum je obrovské, zabírá celou dvoupatrovou budovu. V dolních několika sálech jsou nálezy z archeologických nalezišť. Jsou rozděleny podle dob a jejich stáří jako Aztékové, Mayové, atd. V horním patře jsou výstavy etnických kultur, jako sochy, kroje, ukázky staveb apod. Horní patro mi nepřišlo tak zajímavé jako to spodní. V zadní části muzea, které je postaveno ve tvaru písmene U je vystaven nejznámější mexický nález. Sluneční kámen, který je mayský kalendář. Prohlídkou strávím čas do 12h (byl jsem tam pře 2h). Pak se jdu podívat do parku, který je přímo před vchodem do muzea. Je tu obrovský sloup a na něm létají indiáni Voladores za nohy pověšení hlavou dolů. Točí se na sloupu, odvíjí se jim lana a tím klesají k zemi. Výkon je to úctyhodný. Skouknu celou show, která trvá asi 30 min. Pak se připravuji na další vystoupení a celé se to opakuje. Ve 12:30h se jdu podívat okolo jezera se šlapadly a pak i do ZOO. ZOO je pěkná, čistá a upravená. Má pěkné výběhy. Nejvíce se mi líbil pavilón s papoušky a jinými ptáky. Je to taková obrovská železná půlkoule potažená pletivem s dvojitými dveřmi. Dá se jít přímo dovnitř a pozorovat ptáky přímo na stromech anebo na zemi vedle vás. Jsou tu i pelikáni, nějaké kachny, papoušci a ještě další druhy ptáků. Projdu si celou ZOO a zabere mi to celkem dost času. Musím už jít zpět a tak se ptám hlídače na nejbližší zastávku metra Auditorio. Jedu rovnou zpět na zastávku u hotelu. Sejdu se tu s Kůčou a jdeme se ještě podívat na tržnici, která je na ulicích nad Zocalem. Chci koupit ještě nějaký suvenýr, ale je to všechno stejné jako u nás u Vietnamců. Nic klasického mexického. Nakonec koupím za posledních 100 peso suvenýr a vracím se zpět. Cestou se zastavíme na něco k jídlu a za 25 peso ještě koupím něco k pití. Naposledy mířím na hotel, vyzvednu si bágl. Rozloučím se s recepčním v hotelu Cuba (na ulici Republica Cuba) a vydávám se zase na metro. Jdu na stanici Bella Artes odkud jedu jednu stanici na Observatorio. Odsud by mělo jet jiné metro přímo na letiště. Na letišti jsem v 18h a procházím odletovou halou. No to je tak akorát vyfídit všechno potřebné a zkontrolovat batoh před odbavením. Kůča si vzpomene, že zapomněl v hotelu na recepci mobil a tak se chce pro něj vrátit. No moc se mi to nelíbí, protože to zase bude na

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz , pn265@email.cz , 28057477 ICQ

stres, aby se to stihlo. Byl jsem rád, že to konečně proběhne jednou v klidu a normálně, ale bohužel ne. Zatím zkontroluju batohy a odbavím svůj. S druhým čekám u vchodu, až se vrátí. Nesnáším tyhle stresovky na letištích na závěr, ale už se to pomalu stává klasikou. Vždycky se něco zkomplikuje, nejlepší je spoléhat se jen sám na sebe. Vrací se okolo 19:30h a jde se hned odbavit. Utratíme posledních několik peso před vstupem do bezcelní zóny. Projdeme do bezcelní zóny, přímo k naší Gate. Odlet máme ve 20:50h, takže jsme to zvládli ještě v pohodě. Na palubu Boeingu 747 nás vpustí ve 20:30h a po malé chvíli už startujeme. Opouštíme Mexiko a míříme nad Mexický záliv, USA a Kanadu.

Den 32

Sobota 26. 11. 2011, 27°C, Atlantik, 11 000 m.n.m., -55°C, 1055 km/h

Letíme dál nad Atlantikem a těsně pod Anglií do Francie. Ani jsem se nestačil vzpamatovat a už jsem zase v Evropě. Je to zvláštní, jak je ten svět malý díky tokovým to dopravním prostředkům. Proč pak nevydržet několik hodin nepohodlí, když se člověk za tubu dostane na druhý konec světa. No když to srovnám s mou cestou po zemi do Nepálu, která mi zabrala 14 dnů. Zase na druhou stranu to byly jiné zážitky. Letíme přes Le Havre a dokonce jsou vidět i mosty po kterých jsme jeli při našem putování po Normandii. Cestou svítá a díky posunu času v Paříži přistáváme ve 14:30h. Musím zase přejít celé letiště, než se dostanu na terminál, odkud odlétají lety do Rakouska. Slunce pomalu zapadá a byl to neuvěřitelně krátký den. Sedím v hale a dopisuji deník při čekání na můj poslední letošní let. Později se jdu odbavit. V letadle čekáme ještě asi 20 min a pak startujeme. Cesta do Vídně trvá 2h což je oproti zaoceánským letům chabá chvilka. Cestou dostaneme malou svačinu a v 19h přistáváme. Zajdu pro batoh a venku před letištěm jsme ve 20h. Domluvený odvoz přijíždí na čas a tak se vydáváme na cestu do Čech. Venku je zima je zase 0°C skoro jako loni. Do Čech je to jen kousek a po chvíli už jsme doma. Jedeme přes Jihlavu na dálnici na Prahu. Okolo silnice je sníh. Prahu projíždíme ve 23:30h. Vlak už ujel a tak nezbývá nic jiného než to vzít trošku objížďkou přes Lovosice.

Den 33

Neděle 27.11.2011, 1°C, Lovosice, 250 m.n.m.

Domů dorážím 30min po půlnoci. Venku je pěkná zima. Doma se přivítám s holkami jdu konečně po dvou dnech spát.

Závěr

Po dlouhé době jsem místo na východ se vydal na západ. Musím konstatovat, že to byla příjemná změna a konečně to bylo zase něco jiného a nového. Památky jsou krásné, když jsou vesměs podobné. Rozhodně nemá cenu navštěvovat všechny. Tikal byl docela zklamání v porovnání s ostatními jako je třeba Chichen Itza, Palenque a Teotihuacan. Místní to také věcí a nechají si to pořádně zaplatit, ale rozhodně to stojí za to. Nádherné moře Karibik a Caye Caulker byly naprosto bezkonkurenční stejně jako potápění se žraloky a rejnoky. Šnorchlování na korálových útesech také. Z přírody se mi ještě nakonec moc líbil Panajachel u jezera Atitlan. Celá cesta proběhla bez větších problémů, i když musím konstatovat, že s bezohlednými lidmi už nikdy nikam nepojedu a při výběru spouštějících budu rozhodně opatrnější. Proč si kazit dovolenou nějakým otravováním.